

ABC-Gent

Anarchist Black Cross

Nieuwsbrief - Februari 2003

#12

In België worden er op dit moment tientallen mensen vervolgd omwille van politieke acties gevoerd de laatste jaren. Verschillende anderen werden reeds voor de rechtbank gebracht, sommigen werden veroordeeld, anderen vrijgesproken. In Gent bijv. werden twee mensen recentelijk veroordeeld voor acties tegen uitwijzingen enige jaren geleden, twee anderen werden eerder vrijgesproken, vier mensen werden veroordeeld tot geldboetes voor de actie aan het Belfort tegen de "antiterroristische wetten". In Brugge werden de lappersforters na hun brutale uitzetting veroordeeld tot een zware geldsom (50.000€) voor de opgelopen schade. Etc.

De politieke processen in dit land betreffen vooral de verschillende autonome directe actie collectieven die de laatste jaren zijn ontstaan, veelal georganiseerd rond deelstrijden: mensen-zonder-papieren en uitwijzingen, genetische manipulatie, vrij openbaar vervoer, vrede, woningsnood, ... Vele mensen actief in deze collectieven zijn anarchisten, men zou zelfs kunnen stellen dat in Vlaanderen/België de meeste anarchisten actief zijn in die collectieven; een "anarchisme in de praktijk" dus, veeleer dan een sterk ideologisch georganiseerd anarchisme.

Men verwacht niet dat er (effectieve) gevangenisstraffen zullen worden uitgesproken in deze processen (hoewel men natuurlijk nooit weet). Dit heeft te maken met het feit dat de solidariteit groot is, er bestaat onmiskenbaar sympathie bij een brede laag van de bevolking dat de problematieken aangekaart door de collectieven als reëel ervaart en hun strijd als gerechtvaardigd. Het heeft waarschijnlijk ook te maken met het feit dat de collectieven de nadruk leggen op de geweldloze directe actie, en met het feit dat de meeste activisten (bijna exclusief) blanke burgers zijn van dit land.

Dit betekent natuurlijk niet dat de repressie niet reëel is. Het doel lijkt vooral te intimideren, te criminaliseren en de beweging te verzwakken door de processen te laten aanslepen en financiële lasten op te leggen.

Maar het lijkt geen twijfel dat wanneer het gaat om migranten (met of zonder papieren), de repressie snel en veel harder toeslaat. Het voorbeeld van de Arabisch-Europese Liga of de Universele Ambassade heeft dit nog eens duidelijk aangetoond. De tolerantie tegenover 'vreemdelingen' is nul, vijf jonge migranten op straat worden al gezien als een gevaar, laat staan dat zij zich ook nog eens onafhankelijk en politiek gaan organiseren...

Als we even de repressie globaal gaan bekijken, komen deze verhoudingen nog sterker naar voren. Het is niet hier dat de strijd wordt gestreden of de grootste onderdrukking plaats vindt, het zijn niet de (blanke) anarchisten, of 'Europees' links in het algemeen, die de strijd voeren en massaal en meedogenloos worden onderdrukt. Deze bijna evidente vaststelling was ook de kern van de "Open brief aan de antiglobaliseringsbeweging" van de AEL. Vreemd genoeg werd aan de kern van die boodschap voorbij gegaan, en werd de brief overwegend negatief onthaald door de zelfverklaarde "antiglobalisten" (inclusief vele anarchisten). Het is o.i. tekenend voor het eurocentrisme, om niet te zeggen racisme, dat ook Europees links treft. Dat Europees links blijft zichzelf als het centrum en de maatstaf van de wereld zien, en kan maar niet erkennen dat het op dit moment onbeduidend is en niet in staat een vuist te maken tegen dat allesvernietigende systeem dat we beweren te bestrijden. Het moralisme, cfr. de commentaren over geweld(loosheid), dat wordt tentoongespreid ademt een arrogantie uit die onverdraaglijk is, en verbergt in feite de onwil om de eigen blanke privileges op te geven en zich aan de kant van de onderdrukten te plaatsen en met hen de strijd aan te gaan.

Het Anarchist Black Cross heeft steeds een bij uitstek internationale werking gehad en onze contacten met gevangenen en steungroepen uit heel de wereld hebben ons sterk bewust gemaakt van de realiteit van racisme en imperialisme. We hebben het nog gezegd: de gevangenisstrijd is geen deelstrijd, maar de ruimte waar de machtsverhoudingen en de onderdrukking in de maatschappij, En de strijd en het verzet ertegen, het scherpst tot uiting komen.

Het zijn vaak de gevangenen zelf die ons zeggen dat anarchisten zich veel actiever en directer moeten gaan inzetten, en niet enkel in de marge hun kritieken moeten spuien, in die strijden die miljoenen mensen aangaan: tegen discriminatie, uitbuiting en onderdrukking, voor een leven in waardigheid, voor land en vrijheid. Dat betekent ook dat we in dialoog moeten gaan met hen voor wie de repressie dagdagelijks en structureel is, dat we luisteren naar wat zij ons te vertellen hebben, en dat we hun realiteit, aspiraties, prioriteiten, ideeën, ... ernstig nemen en tot de onze trachten te maken.

Het leert ons ook dat we geen illusies moeten hebben over onze democratische rechtsstaat: als het erop aankomt, hangen ze je, en je kan je maar beter zo goed mogelijk voorbereiden om niet gepakt te worden en om zonodig terug te slaan. Deze wereld zit vol geweld, en die zal je niet uit de wereld helpen door allemaal eventjes de heilige jezus christus uit te hangen.

Groetjes

Communiqué uit de gevangenis van Arles.

Het volgende is een publieke verklaring van een aantal gevangenen in de instelling van Arles, Frankrijk. Zij namen deze verklaring in de herfst van 2001 clandestien op video op, video die daarna uit de gevangenis werd gesmokkeld en in omloop werd gebracht. Op maandag 23 oktober 2001 werden fragmenten uitgezonden op de nationale nieuwsuitzending van FR3, in aanwezigheid van de minister van Justitie, die na afloop van de band sprakeloos bleef.

Voor het lezen van volgend communiqué, is het nodig uit te leggen dat, als wij ons gemaskerd voorstellen, dit nodig is om het personaliseren van deze actie te vermijden. Wij zijn slechts lang veroordeelden tussen zoveel anderen. De boodschap die wij brengen is er Ëen van duizenden mannen en vrouwen "zonder stem", opgesloten in gevangenissen in Frankrijk.

Overigens, willen we benadrukken dat het om veiligheidsredenen is dat wij maskers dragen. Het is onnodig uit te leggen dat de gevangenisautoriteiten ons initiatief niet zullen waarderen, dat de repressie die zal volgen na de verspreiding van dit document zwaar zal zijn. De maatregelen die wij genomen hebben garanderen onze veiligheid niet. Het is daarom dat wij op voorhand vragen, aan sociale organisaties en burgers bewust van het belang van de mensenrechten, de gevangenis van Arles de komende dagen en weken in het oog te houden. Dat zal misschien diverse gewelddadigheden en misbruiken door de machthebbers in deze gevangenis vermijden.

Goed, ongetwijfeld, moest de gevangeniswereld geen plaats van onrecht zijn, waar het recht op vrije meningsuiting, op vereniging verboden zijn, dan zouden wij niet verplicht zijn dergelijke actie te ondernemen. Het is de antidemocratische aard van de gevangenis die ons tot deze manier van ageren aanzet.

Ten slotte willen wij hier benadrukken dat het materiaal nodig om deze reportage te maken genomen werd zonder toestemming van wie dan ook. Om precies te zijn, we hebben het materiaal ontvreemd zonder dat de gedetineerde belast met het video atelier er ook maar iets van af wist.

Het jaar 2000 zal, ondermeer, het jaar geweest zijn van de onthulling voor het grote publiek van de verschrikkelikheden die in de Franse gevangenissen gebeuren.* Een "schande voor de republiek" wordt gezegd door velen. Een groot aantal problemen zijn belicht en aangeklaagd geweest. Van de parlementariërs tot de Kerk, diverse organisaties, allen hebben ze de mogelijkheid gehad zich over het onderwerp uit te spreken, in een zekere unanimité.

Wij nemen daarvan acte.

Maar zoals altijd, het woord werd niet verleend aan de eerste betrokkenen, aan diegenen voor wie de schandelijke gevangenis dagdagelijkse realiteit is, aan de gedetineerden zelf!

Het woord wordt ons niet gegeven. Nooit. Het is daarom dat wij beslist hebben het woord zelf te nemen, hier en nu.

Het is voornamelijk in naam van de "langgestraften" dat wij spreken, wij, de in de steek gelatenen, zij voor wie de horizon niets anders dan wanhoop en haat is.

Wij zijn hier, tegenover u, om te eisen dat er rechtvaardige maatregelen worden genomen, die ons kunnen laten geloven dat wij niet veroordeeld zijn tot een stille dood, tot straffen die slechts een substituuat zijn van de doodstraf.

Wij zijn hier om klaar en duidelijk te stellen dat niemand er belang bij heeft dat wij getransformeerd worden in "menselijke bommen", want ooit komt de dag dat wij worden vrijgelaten en wij de samenleving weer zullen vervoegen.

Hoe zal dat zijn als gedurende jaren het gevangenisstelsel ons doodt, ons onteerd, ons kwetst tot in het diepst van ons wezen. Het is tijd dat deze realiteit ophoudt, het is hoog tijd is dat deze mensenetend gevangenis het onderwerp wordt van een culturele revolutie dat ons toelaat het derde millennium waardig binnen te treden.

Gesterkt door onze ervaring en in naam van en respect voor de menselijke waardigheid en de fundamentele rechten van de mens, eisen wij dat de volgende maatregelen worden genomen door de Franse regering.

- Ten eerste: het omvormen van de strafmaatstaf, en gelijkstelling met landen waar de opvattingen over straf het minst repressief zijn. Ter verduidelijking, wij eisen **de afschaffing van de "langdurige gevangenisstraf"**, het einde van de samenvoeging van straffen die ervoor zorgt dat mannen en vrouwen decennia weg liggen te rotten in de gevangenis. Maar tegelijkertijd ook de afschaffing van de levenslange gevangenisstraf. Het is erkend door alle specialisten in de materie dat, Ëenmaal een bepaalde periode overschreden, de duur van de gevangenisstraf geen enkele zin heeft, dat het enkel leidt tot verbittering, wrok, zelfvernietiging.

Het jaar 2001 zal herinnerd worden als de twintigste verjaardag van de afschaffing van de doodstraf. Ziehier de mogelijkheid om ook de lange gevangenisstraffen af te schaffen die niets anders zijn dan een substituuat van de doodstraf.

- Ten tweede: **de onmiddellijke vrijlating van ongeneeslijk zieke gedetineerden**. Sterven in de gevangenis is een van de schandelijkste zaken die een mens kan overkomen. Wij vragen dat het recht op waardig sterven, in familiekring, buiten de gevangenis, gerespecteerd wordt.

- Ten derde: **de afschaffing van de isolatiekwartieren en de "mitards"**. Het is simpelweg de sluiting van deze ultrarepressieve middelen dat wij eisen. Deze plaatsen waar het recht al te vaak dat van de sterkste is, waar de functionaris beul wordt, de verdachte overlijdens te talrijk zijn. Er moet komaf mee gemaakt worden!

Dit zijn de maatregelen die dringend genomen moeten worden. Want elke dag die voorbij gaat is een dag die wij ervaren als een sociale wraakneming tegenover ons, en niet als een daad van rechtvaardigheid.

Maar de realiteit in de gevangenis houdt nog meer maatregelen in die wij willen aanklagen en veranderd willen zien in de kortst mogelijke tijd.

Het gaat bijvoorbeeld om de onmogelijkheid van het hebben van **seksuele relaties**, van het hebben van kinderen, of heel simpel het hebben van het recht op tederheid. Dit zijn

evenzeer elementen die een bestanddeel zijn van de elementaire rechten van de mens. Het uiterst beperkte project van de "Unités de vie familiales" ("Eenheden voor Familiaal Leven" - intieme ruimtes, nvdu) dat in drie etablissementen van de actuele 187 zou worden toegepast, is een onrecht dat ons wordt aangedaan. Wetende dat verschillende landen hun penitentiaire instellingen reeds hebben uitgerust met specifieke ruimtes voor intieme betrekkingen, waarom lanceert Frankrijk zich enkel in zulk een project ter experimentele titel en dus zeer beperkt? Hoeveel decennia zullen wij nog moeten wachten voordat deze elementaire rechten van de mens ook voor gedetineerden gelden? Hoeveel families, koppels moeten nog ontwricht worden voordat de politici en andere functionarissen op een verantwoordelijke manier zullen handelen, of gewoon menselijk?

Een andere belangrijke bezorgdheid: de transformatie van gevangenen in psychiatrische instellingen. Meer en meer gevangenen hebben niets te zoeken in een gevangenis. Hun psychologisch gestel is onverenigbaar met de gevangenis. Wij vragen dat zij verzorgd worden in aangepaste voorzieningen. Wij klagen ook het schandalig gebruik van **verdovende middelen** in de gevangenis. Al te vaak wordt de rust in de gevangenis bewaard door de gedetineerden afhankelijk te houden van drugs. Sommige gedetineerden transformeren zich zelfs tijdens hun gevangenisstraf in drugsverslaafden terwijl ze dat niet waren voor hun gevangenisstraf. Wat moet je denken van een instelling die drugsverslaving in stand houdt en mannen en vrouwen aanzet tot het nemen van drugs, op kosten van de natie?

Wij eisen ook dat men een einde maakt aan de **censuurmaatregelen**. De permanente inbreuken op onze briefwisseling, op onze ontmoetingen met naasten, familie,... hebben maar ÉEn doel: ons een zelfcensuur opleggen die leidt tot de vervreemding van het denken en de verdoving van de gevoelens, maar op langere termijn ook tot het verdwijnen van familiale banden. Hoe kan men laten geloven dat men ons wil reïntegreren terwijl de gevangenisadministratie niet ophoudt onze familiebanden kapot te maken door ons honderden kilometers ver van de woonplaatsen van onze naasten op te sluiten en heel het gevangenisstelsel functioneert op een manier die enkel leidt tot infantilisering en deresponsabilisering.

In de rubriek schandalige werkelijkheden moeten we het uiteraard ook hebben over de **gevangenisarbeid**. Waarom is het arbeidsrecht niet van toepassing op mensen in de gevangenis? Waarom is het voor franse industriëlen soms interessanter werk te geven aan franse gevangenen dan te delokaliseren naar de derde wereld? Het antwoord is simpel: omdat de gevangene volledig dienstbaar en overgeleverd is, en omdat de condities aangeboden door de gevangenisadministratie die zijn waar de moderne slavendrijvers van dromen. Is het onder zulke omstandigheden dat zij ons willen aanzetten ons te integreren in de maatschappij door arbeid? En dan nog te zwijgen over de miserabele salarissen die er niet voor kunnen zorgen dat wij onze schulden aan de burgerlijke partij kunnen betalen. De beslissingen van het gerecht in deze materie worden opgeofferd aan het profijt.

Een andere rede van verbittering is het gebrek aan belangstelling die de gevangenisadministratie heeft voor **cultuur**, kunst, deze voedingsstoffen voor de geest en de zintuigen. Hoe kan je je ontwikkelen of heropvoeden als dit belangrijk aspect van ons leven, ons zijn, ons kunnen, geloofwaardig wordt, als cultuur en kunst niet toegankelijk zijn. Wij klagen met kracht de schadelijke activiteiten aan van **sommige bewakers** voor wie de gedetineerde de vijand is die moet verslagen worden. Deze functionarissen weigeren de geest van de wet te respecteren, of weigeren ze zelfs maar toe te passen.

Zij vormen een constante bedreiging voor de institutie in het algemeen, maar prozaïscher, ook voor de gevangenispopulatie en voor hun eigen collega's. Het wordt tijd dat deze wreedaards geneutraliseerd worden door diegenen die de toepassing van de teksten en het goed functioneren van het gevangenisstelsel als taak hebben. Wij willen hier trouwens de aandacht vestigen op de toepassing van de nieuwe wet op het zgn. vermoeden van onschuld. Wij vrezen dat ook hier dat de magistratuur belast met de strafuitvoering voortgaat de teksten in de meest restrictieve zin toe te passen. Dit terwijl al jaren de politiek op het vlak van de strafuitvoering een ramp is. Dit moet stoppen! Het moet gedaan zijn met de meedogenloosheid van het ultrarepressieve deel van de Franse magistratuur en waarvan de langdurig gestraften het slachtoffer zijn. Wij weigeren om nog langer het slachtoffer te zijn van deze beëdigde wreedaards.

Om deze onvolledige lijst af te sluiten, wensen wij nog te zeggen hoe nodig het ons lijkt, levensnoodzakelijk, dat de gevangenisautoriteiten zich toeleggen op hun missie om de gedetineerden te helpen zich te reïntegreren in de maatschappij. Wij moeten vaststellen dat wij, gedetineerden in de Franse gevangenis, niet van maatregelen genieten die in die richting gaan. Het is overduidelijk dat de politieke wil niet bestaat, en de middelen ter plaatse zijn ontoereikend. Het lijkt ons duidelijk dat wij opgeofferd worden, dat men ons voorbestemd om systematisch te recidiveren. Wij weigeren als grondstof te dienen voor de veiligheidsbeleid van de Franse staat.

Wij groeten al onze kameraden die op dit moment levend ingemetseld zijn in de isolatiekwartieren, ook degenen die de ondraaglijke sanctie van de "mitard" ondergaan. Sterkte, moed en vastberadenheid aan allen!

Een groot doordringen met solidariteit aan alle gedetineerden die zich in de arresthuizen bevinden. De verschrikkelijke levensomstandigheden in de arresthuizen zijn vandaag door iedereen gekend. Veranderingen dringen zich op en snel!

Tenslotte wensen wij een boodschap meegeven aan alle jongeren van de stad, aan alle kinderen van het proletariaat en sub-proletariaat, aan al degenen die behoren tot de opgeofferde klasse van dit systeem.

Gisteren werden jullie ouders en grootouders, onze ouders en grootouders, getransformeerd in "kanonnenvlees", naar het front gestuurd om daar te creperen en de belangen van anderen te verdedigen. Vandaag is het het lot van "gevangenisvlees" dat ons wordt aangeboden, dat jullie wordt aangeboden. Weiger deze tragedie, weiger deze logica. Neem bewustzijn van dit alles voor het te laat is. Want de poorten van de gevangenis omsluiten jullie meer en meer, langer en langer. Terwijl de echte delinquenten, degenen die leven op de rug van de miserie van anderen, van onze miserie, in al hun arrogantie, zich volvreten lachend met onze pijn, met onze geofferde levens.

**De gevangenen verwijzen hier naar het boek van Véronique Vasseur, hoofdarts van de La Santé gevangenis van Parijs, "Prison de la Santé: l'horreur", waarin ze geen blad voor de mond neemt en de verschrikkingen in de gevangenis (geweld, verkrachting, zelfmoord, ongedierte,...) beschrijft. Het leidde tot hevige polemieken in de Franse media. Maar eens de verontwaardiging weggeëbt, daalde de stilte weer neer, en niets veranderde.*

Zoals de gevangenen zelf zeggen, werd zowat iedereen gehoord, behalve zichzelf. Nochtans kende ook Frankrijk de laatste jaren verschillende acties van gevangenen; in Fresnes, Clairvaux, Lannemezan, St. Maur, Poissy, etc.

De Franse regering heeft ondertussen de draconische wetten m.b.t. "la sécurité quotidienne" gestemd, en plant de bouw van 28 nieuwe gevangenis, waarvan 8 voor minderjarigen...

Repressie in België

Inval in Universele Ambassade

Op zaterdag 30 november om 7 u 's morgens jaar viel de politie binnen in de Universele Ambassade te Brussel en hielden daar gedurende drie uur lelijk huis. Deuren werden opengebroken, kamers overhoop gehaald, documenten meegenomen, verschillende inwoners kregen een wapen tegen het hoofd, werden geboeid, moesten op hun knieën blijven zitten in de gang. 14 mensen werden gearresteerd, 11 werden in de loop van de dag vrijgelaten maar de drie anderen bleven opgesloten: Achour Aitali Belckcem werd overgebracht naar het gesloten centrum van Vottem, Albertino Rakipi en Toufik Zaödi respectievelijk in de gevangenis van St-Gilles en Vorst.

De reden die de politie gaf voor de inval was dat ze op zoek waren naar een inwoner in het kader van een gerechtelijk onderzoek. Maar de politie had geen huiszoekingsbevel en bovendien woonde de man daar al lang niet meer en was er ook niet gedomicilieerd. Het is duidelijk dat het hier opnieuw om repressie gaat van de strijd van de sans papiers tegen de deportatiepolitiek. De Universele Ambassade is gevestigd in de verlaten ambassade van Somalië die eind 2001 werd bezet door een groep sans papiers (enkel van hen kwamen uit de Begijnenkerk, die ontruimd moest worden na een brand) die er zichzelf autonoom organiseren en helpen. Het is een symbolische ruimte en ontmoetingsplaats geworden voor al degenen die zich blijvend verzetten tegen fort Europa.

Universele Ambassade
Franklin Rooseveltlaan 66
1050 Brussel
<http://www.universal-embassy.be/>

Collectieven tegen uitwijzingen

Op vrijdag 21 februari om 8u30 start het eerste proces tegen de mensen die aangeklaagd werden na hun deelname aan acties van de Collectieven tegen uitwijzingen en gesloten centra: 18 van hen zullen verschijnen voor de 44e Kamer van de correctionele rechtbank van Brussel. Later moeten nog eens 9 anderen voorkomen in Luik.

De aanklachten zijn allemaal terug te brengen tot acties die gevoerd werden tegen de uitwijzing van Semira Adamu in 1998, tegen de collectieve uitwijzing van 74 Roma-zigeuners in 1999 en verschillende andere acties aan gesloten centra. Meer dan een jaar geleden werd er een steuncomité opgericht en werd er een petitie verspreid, meer dan 3000 mensen hebben ondertussen deze **steunoproep** getekend.

Op zondag 23 februari vindt er een "festival van verzet" plaats in de omgeving van het lugubere gesloten centrum 127bis van Steenokkerzeel.

<http://www.student.rug.ac.be/vak/>

Anti-GGO

Op 10 maart komen 13 mensen voor de rechtbank voor de actie bijna 3 jaar geleden, 7 mei 2000, tijdens het "Festival van Verzet tegen Genetisch Gemanipuleerde Organismen", toen 200 mensen deelname aan een "decontaminatie"-actie op de proefvelden van Monsanto in Franc-Waret, Namen. Het ging om de eerste sabotage actie van genetisch gemanipuleerde gewassen in België.

De activisten worden beschuldigd van inbraak en vernietiging van gewassen. De Amerikaanse multinational Monsanto diende klacht in en eist 137.500 euro schadevergoeding. Enkele dagen na de actie deelde Monsanto mee dat het haar experimentele centra in Franc-Waret wil sluiten.

<http://www.collectifs.net/sbb/>

OPROEP VAN HET STEUNCOMITE

Omdat ze zich verzette tegen haar uitwijzing, werd Semira Adamu verstikt op 22 september 1998.

Omdat ze asiel aanvraagde in België, liet men in Gent 74 Roma in de val lopen om hen daarna collectief te deporteren op 4 oktober 1999.

Ook nu nog worden asielzoekers en mensen zonder papieren dagelijks op gewelddadige wijze opgesloten en het land uitgezet.

Omdat ze deelnamen aan niet gewelddadige acties om deze 'politiek' aan te klagen en te verhinderen, moeten 26 leden en sympathisanten van het Collectief tegen de Uitwijzingen vandaag verantwoording afleggen voor heel wat klachten.

De vreemdelingen zonder papieren worden behandeld als criminelen. Met deze aanklachten worden ook de mensen die hen steunen als criminelen bestempeld.

Na de moord op Semira Adamu heeft de minister van Binnenlandse Zaken het Collectief aangeduid als echte verantwoordelijke voor de misdaad. Terwijl het proces van de rijkswachters met het kussen nog altijd niet voorgekomen is en dat van de verantwoordelijken nooit in overweging genomen is, gaat het proces beginnen van zij die zich verzet hebben tegen het beleid waarvan Semira het slachtoffer werd. Betekent dit een hernieuwing van de schaamteloze betichtingen tegen het Collectief?

In elk geval is de juridische procedure die tegen het Collectief wordt aangespannen een voorbeeld van een nauwelijks verhuld politiek proces. De bedoeling van dat proces is het criminaliseren en het discreditieren van de beweging tegen de gesloten centra en de uitwijzingspolitiek. Tegelijkertijd worden zo de administratieve willekeur en de brutaliteit van de politie gebanaliseerd.

Wij bevestigen onze solidariteit met de acties van het Collectief. Wij weigeren een 'immigratiepolitiek' die zich vertaalt in opsluitingen en uitwijzingen. Wij keuren de realiteit van een fort Europa af. Daarom vragen wij dat de vervolging van deze militanten stopgezet wordt, dat de waarheid over de dood van Semira wordt bekend gemaakt, en dat de politieke en politonale verantwoordelijken veroordeeld worden. In een context van toenemende criminalisering van sociale bewegingen, herinneren wij eraan dat politieke contestatie een fundamenteel recht is.

Onderteken de oproep en stuur deze terug:
per e-mail: steuncomite@yahoo.com
online: <http://www.collectifs.net/ccl>
per post: Steuncomité, p/a MRAX, Poststraat 37, 1210 Brussel

Repressie in Europa

Het is vooral in **Spanje, Italië en Griekenland** dat de anarchisten hard worden aangepakt, waar met name de antiterroristische wetten worden bovengehaald om hen effectief achter tralies te krijgen en verschillende van onze kameraden zware gevangenisstraffen riskeren.

Spanje

Vrijheid voor Isaac, Ivan, Jordi en Pascual 4 anarchisten aangehouden in Valencia

Op 15 oktober laatstleden werden in Valencia vier jonge anarchisten, Isaak, Ivan, Jordi en Pascual, gearresteerd. De aanhoudingen volgden na een week van verhevigde repressie tegen de krakersbeweging in Valencia (na een anti-fascistische betoging) en kaderen in de al jaren aan de gang zijnde criminalisering van de radicale sociale beweging in Spanje en heel Europa.

De dag voordien, 14 oktober, viel een politiemacht het kraakpand "Malas Pulgas" binnen. De politie werd hierbij bijgestaan door een fascistische knokploeg, die het ontruimde pand ook nadien bleef bewaken (de openlijke samenwerking tussen gerecht, politie en fascisten is iets wat steeds meer voorkomt in het Spanje van Aznar). Het kraakpand, waar de vier jongeren actief waren, fungeerde al meer dan twee jaar als een sociaal centrum voor de buurt waar een volkskeuken, info-avonden, een video-en fotoatelier, etc. werden georganiseerd. De vier anarchisten werden na hun arrestatie gedurende 72 uur "incomunicado" gehouden, d.w.z. zonder enig contact met de buitenwereld, zonder advocaat, zonder rechten, zoals gebruikelijk is geworden in Spanje. Zij werden ondervraagd door gemaskerde politieagenten. De dag daarop werden hun huizen doorzocht en boeken, foto's, posters, computers en allerhande persoonlijke zaken werden meegenomen.

Juist voor de gerechtelijke beslissing ontmoette de rechter belast met de zaak, Luis de Mesas Rojas, de commissaris van de Inlichtingen Brigade van de Spaanse politie. Aanvankelijk werden de vier beschuldigd van verstoring van de openbare orde en vernieling van eigendom, maar na deze ontmoeting werden de aanklachten veranderd: nu werden zij ook beschuldigd van "illegale samenkomsten met terroristische intenties" en "inbreuken met een terroristisch karakter". Het resultaat was preventieve detentie bij geheim besluit en een inperking van de rechten van de verdediging van de beschuldigten. De vier werden opgesloten in de gevangenis van Picassent. Op de beschuldigingen staan straffen van 10 tot 15 jaar!

Op 25 november heft de rechter het geheim van het onderzoek op, maar de beschuldigingen blijven behouden, en de zaak wordt doorverwezen naar de Audiencia Nacional te Madrid. Een dag later wordt ÈÈn van de jongeren, Isaak, op borg vrijgelaten.

Die vrijlating wijst er nogmaals op dat de beschuldigingen op niets slaan. De beschuldigingen, zoals steeds breed uitgesmeerd in de pers, zijn gebaseerd op contacten die de jongeren zouden hebben met gevangenen, op 'bezwaard materiaal' (zoals zines, pamfletten); het kraakpand "Malas Pulgas" wordt opeens een "illegale organisatie" van "een

stroming binnen het anarchisme die participeert in sabotages en gewelddaden"...

Het is niet de eerste keer dat de anarchistische beweging wordt aangevallen en activisten op basis van een amalgaam achter tralies vliegen (denken we aan de zaak **Eduardo Garcia**, die in 2001 een jaar de gevangenis invloog voor hij werd vrijgelaten, of aan Juanra en de barcelonese krakers beschuldigd van banden met de ETA); het is een ondertussen beproefde strategie van de Macht.

De werkelijke reden voor hun aanhouding en opsluiting zijn hun ideeën en activiteiten die radicaal ingaan tegen het Spanje van Aznar. Spanje, waar het fascisme de kop opsteekt, waar speculanten stad en platteland in beslag nemen en onleefbaar maken (woningnood en waterschaarste), waar politieke ideeën en organisaties worden gecriminaliseerd en verboden, waar politieke tegenstanders worden gevangengezet en gefolterd, ... Zoals de vader van ÈÈn van de jongeren het zei in een brief aan de autoriteiten : "Dankzij U en uw netwerk van collaborateurs, hebben velen die nu ouder dan 50 jaar zijn, moeten terugdenken aan die "gelukkige" tijd van het Franquisme, omdat ze even die periode herbeleefden waarin denken een misdrijf was, en men tegen het systeem was alleen al door te spreken".

De solidariteit met de 4 is groot. In verschillende steden in Spanje hebben al protestbetogingen -en acties plaatsgevonden voor de vrijlating van de vier (drie nu). Een week na de arrestatie bijvoorbeeld betoogden in Valencia 3000 ± 4000 mensen, met op kop de ouders en families van de vier. Over heel het land werden er in de weken daarop kleinere betogingen gehouden, conferenties, steunconcerten, Ö Op 4 januari volgde er nog een grote betoging in Valencia en op 1 en 2 februari werd er internationaal actie gevoerd voor de 4 kameraden. Wij hielden in Gent een korte protestactie voor het Spaanse consulaat op maandag 3 februari.

Financiële steun kan op volgende rekening gestort worden:

Rekening voor de gevangenen van het CNT-Valencia

Titular: Jorge Alcaïz

Bank: Ibercaja (2085) 82 03 300568 60.

Je kan ook storten op de rekening van het ABC-Gent: 001-3364945-91 (met vermelding: Valencia 4)

Ga ook eens kijken op volgende website:
http://www.nodo50.org/cartelera_libertaria
<http://www.chentolos.com/>

Je kan de kameraden schrijven:

Ivan Soler Morcillo
Jordi Bellvert Bayona
Pascual Sanchez Zamorano
C.P. Picassent
Ap. 1002
46022 Valencia
Spanje

Ook in Spanje werd **Santiago Botana**, lid van Nodo50 sinds 1998, veroordeeld tot 4 jaar gevangenis. Een campagne voor zijn strafwijtschelding werd opgestart, met een petitie:
<http://www.nodo50.org/indulto>

Italië

VRIJHEID VOOR MARINA en VINCENZO en alle anderen

Repressiegolf in samenhang met de G8 top in Genua.

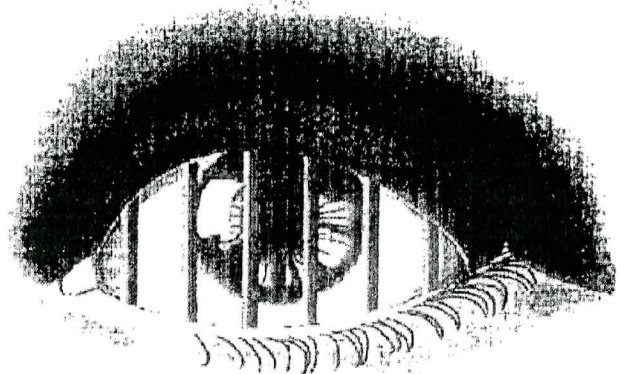
Op woensdag 4 december startte in Italië de operatie DELTA. Er vonden 43 huiszoekingen plaats over heel Italië, 23 personen werden aangehouden, een aantal kregen huisarrest of meldingsplicht, 9 personen werden in voorlopige hechtenis geplaatst. Op dit moment zitten er nog 5 personen in de gevangenis.

De politieactie had opnieuw te maken met de rellen in Genua van juni 2001. Twaalf parketmagistraten houden zich sinds de G8 top bezig met het doornemen van o.m. 24000 foto's en 600 uur filmopnamen. Deze onderzoeken zouden in de herfst van 2002 afgesloten zijn en men kan aannemen dat op grond daarvan tot de aanhoudingsgolf van 4 december werd beslist. Volgens krantenberichten zou de politie een lijst van zo'n 400 verdachten hebben. De arrestaties en aanklachten zouden vooral gebaseerd zijn op het foto- en filmmateriaal. De advocaten van de betrokkenen hebben grote twijfels bij deze bewijsstukken, het gaat om vage beelden en foto's en oppervlakkige overeenkomsten (kledingstukken, piercings, ...).

De arrestaties kwamen onmiddellijk na de vrijlating van de 19 antiglobalisten die op 15 november werden gearresteerd tijdens een razzia in Calabrië, Zuid Italië (een "vergissing" zegt het gerecht nu) en 2 dagen nadat het onderzoek naar de moord op Carlos Giuliani en naar het politiegeweld tijdens de G8 top werd geseponeerd ...

In tegenstelling tot de arrestaties in november zijn het dit keer de anarchisten, leden van de autonome vakbond Cobas en van Disobbediente die het doelwit van de repressie zijn.

In Milaan werden o.a. 2 huizen door de politie en Digos (politieke politie) bestormd en doorzocht. In 'Villa Occupata' werd een aanhoudingsbevel afgegeven en een simpson-video (!?) in beslag genomen. Een Amerikaan op bezoek werd aangehouden en zonder verdere plichtplegingen in een gesloten centrum opgesloten en gedeporteerd. Ook een Duitse vrouw werd aangehouden, maar zij werd 9 uur later weer vrijgelaten. Tegelijkertijd werd het kraakpand 'Via Raimondi' doorzocht; hier werden twee personen, Vincenzo en Marina,

aangehouden en naar gevangenis in Genua gevoerd.

De aanklachten tegen de 23 luiden "vernietiging en plundering" (waarvoor straffen voorzien zijn van 8 tot 15 jaar), "verzet tegen ambtenaren in dienst", "brandstichting" en "bezit van explosief materiaal". Ook is er een nieuw artikel opgedoken: "morele of psychische deelname"(!!) Dit absurde artikel stelt het gerecht in staat om ook diegenen te veroordelen die niets hebben gedaan, maar "door hun aanwezigheid op de plaats van de feiten", "omdat ze met een bepaalde persoon hebben gepraat" of "weerstand boden aan de politie" als 'medeplichtig' worden beschouwd. "Zelfs al namen ze niet deel aan de beschadigingen en de brandstichting" - zo staat in het dossier - "door hun aanwezigheid op de plaats van de rellen en omdat ze deel uitmaken van de groep met de meest gewelddadige elementen, hebben ze desalniettemin aangezet tot het geweld door gewelddadige voorstellen te ondersteunen ..." In het geval van Marina bijv. vermeldt het gerecht dat er een opname van haar bestaat waarop ze "zich naar de camera keert en lacht terwijl anderen proberen de gevangenis van Marassi in brand te steken"...

In de nacht van 8 op 9 december ontploften twee lichte bommen in het park voor het politiecommissariaat in Genua. Deze aanslag werd de dag daarop reeds opgelijst door de zgn. "brigade van de 21ste juli". In dezelfde week werden ook nog verschillende bompakketten verstuurd, naar de televisiezender RAI, en naar het reisagentschap Iberia en naar de krant El Pais in Spanje. De bompakketten werden steeds tijdig ontdekt en onschadelijk gemaakt. De aanslagen op Spaanse doelwitten werden opgelijst door de "cinque c" ("vijf c's": Cellula contro il Capitale, il Carcere, i Carcerieri e le loro Celle) en zouden te maken hebben met de strijd in de Spaanse gevangenis.

Wat er ook van zij, deze aanslagen pasten perfect in de criminaliseringscampagne tegen de anarchisten in aanloop naar de nationale betoging tegen de repressie in Genua op 14 december. In de media werden de namen van Marina en Vincenzo voluit weergegeven, zij werden onmiddellijk in verband gebracht met de bomaanslagen; het 'black block', de gevangenisstrijd, de rode brigades, zelfs de ETA, ... het werd allemaal op een hoop gegooid.

Twee dagen voor de betreffende betoging in Genua was de

stad al vergeven van de politie, de betoging zelf verliep rustig, maar moest toch vroegtijdig worden ontbonden wegens een ... bomalarm, dat ook weer vals bleek te zijn.

Op 16 en 17 december moesten Marina en Vincenzo voor de raadkamer verschijnen en hun aanhouding wordt verlengd. Als reden hiervoor wordt aangevoerd dat zij weigeren verklaringen af te leggen en voor de rechter te verschijnen (hun goed recht). Ook hun politieke strekking wordt hun uiteraard aangewreven. Zo staat in de aanklacht tegen Marina dat zij in een kraakpand woont, aanwezig was op processen tegen oude "rode brigadisten" en op betogingen voor Marco Camenisch. Verder dat zij 37 jaar is en tijdens de G8 Ën van de aanvoerdsters van het 'black block'. Ook de solidariteitsdemo's worden tegen haar gebruikt: een bewijs dat zij deel uitmaakt van het verschrikkelijke black block...

Marina en Vincenzo stellen het relatief goed. Zij hebben met opgeheven hoofd hun politieke en menselijke identiteit als anarchisten en hun aanwezigheid tijdens de rellen in Genua tegen de G8 bevestigd. Zij weigeren elke verdere medewerking met het gerecht en zijn in beroep gegaan tegen hun verdere opsluiting. Ook de eerste uitspraak in beroep, op 4 januari, is negatief. Zij blijven dus voorlopig in de gevangenis.

Je kan hen schrijven:

Marina Cugnaschi

Carcere Fem. Di Pontedecimo
Via Coni Zugna
I - 16164 Genova

Vincenzo Vecchi

Carcere Di Marassi
Piazzale Marassi
I - 16139 Genova

De drie andere gevangenen zijn **Carlo Cuccomarino**, **Alberto Funaro** en **Francescu Puglisi**, enkel van Francescu hebben we het adres:

Francesco Puglisi

Carcere di Messina
Via Consolare valeria 2
98100 Messina Gazzi

Zij hebben ook dringend nood aan geld, er werd een postrekening geopend waarop je kan storten:
Rekening nr. 37158185, van Circolo culturale Biblioteca Libertaria F. Ferrer - Piazza Embriaci 5 - 13 16123 Genua.
Het is belangrijk dat je 'PROCADS/detenuti' vermeldt.

Bron: Comitato Anarchico di Difesa y Solidariet
Piazza Embriaci 5-13 16123 Genua (Italië)

De Marini zaak

In December-Januari werd opnieuw een hoofdstuk geschreven in de Marini saga; verschillende hoorzittingen vonden plaats in het proces in beroep dat door de staat was ingespannen, het verdict volgde op 1 februari precies de deadline van deze nieuwsbrief.

Even ter herinnering:

In de nacht van **16 op 17 september 1996** werden over gans Italië tijdens een grootscheepse politieactie 68 huiszoekingen verricht, 20 anarchisten worden gearresteerd, tegen 28 is er een aanhoudingsbevel uitgevaardigd. Het is het begin van de ophefmakende Marini-zaak, die tot op de dag van vandaag aansleept en een groteske poging is om tientallen anarchisten achter tralies te krijgen en de hele anarchistische beweging te terroriseren en te intimideren. Dit in het verlengde van een onderzoek naar een aantal aanslagen en bankovervallen in de jaren '80 waarvoor al een aantal anarchisten in de bak zaten. Nu echter zouden die volgens de **onderzoeksrechter Marini** het werk zijn geweest van de "ORAI" (Revolutionair Anarchistische Insurrectionalistische Organisatie), en de beschuldigingen luiden dan ook "**gewapende bendevoorming**" en "**behoren tot een criminele en subversieve organisatie**" (artikel 270), Ën er zou een kroongetuige bestaan om dat allemaal te bewijzen.

In de loop van de volgende maanden en jaren - in die tijd worden nog een aantal anarchisten aangehouden, ook in het buitenland (zoals Angela Lo Vecchio, die in Amsterdam wordt gearresteerd en uitgeleverd aan Italië), de meesten komen echter na 6 maanden voorlopig vrij omwille van procedurefouten of totaal gebrek aan bewijs - komt het tot verschillende processen waarbij steeds duidelijker blijkt dat het allemaal opgezet spel is. Zoals de anarchisten steeds hebben beweerd, bestaat er helemaal geen organisatie ORAI, het is een constructie van politie en gerecht, gebaseerd op loze veronderstellingen en de valse verklaringen van Ën spijtoptant. Maar het liet wel toe dat tientallen anarchisten voor maanden of jaren in de cel bleven, anderen een clandestien bestaan moesten leiden, sommigen tot op de dag van vandaag.

In **Mei 2000** komt het tot een **eerste uitspraak** ten gronde: alle aangeklaagden worden vrijgesproken voor de beschuldiging van bendevoorming (subversieve vereniging), maar 11 mensen krijgen gevangenisstraffen van 1 jaar tot levenslang voor "gewone" criminele feiten.

In het **beroep** dat zopas is afgelopen en waarin openbare aanklager Marini met absoluuts niets nieuws op de proppen kwam, het ene sensationele verhaal na het andere over die gevaarlijke" anarchisten opdistte, maar wel levenslang vroeg voor 4 van de beklagden (Orlando Campo, Francesco Porcu, Garagin Gregorian en Rose Ann Scrocco) en straffen van gemiddeld meer dan 6 jaar voor de 42 andere anarchisten, was de uitspraak de volgende:

Francesco Porcu, Orlando Campo, Gregorian Garagin, Rose Ann Scrocco en Angela Maria Lo Vecchio werden veroordeeld voor "gewapende bendevoorming" en "subversieve vereniging" voor misdaden begaan sinds 1991, zij kregen allen dan ook zwaardere straffen: respectievelijk levenslang plus 18 maanden isolatie overdag, 10 jaar, 30 jaar, 30 jaar plus 9 jaar, 30 jaar + 15 jaar (Rose Ann is voortvluchtig), en 15 jaar. Alfredo Maria Bonanno kreeg 6 jaar en een boete van 2000Å voor afzonderlijke misdaden.

De anderen werden vrijgesproken voor alle beschuldigingen. Heel waarschijnlijk is het verhaal nog niet ten einde en komt er nog een beroep voor het Hof van Cassatie.

Francesco Porcu

Via Provinciale S. Biagio 6
81030 Carinola (CE)
Italia

Gregorian Garagin

Via G. Leopardi, 2
61034 - Fossombrone (PS)
Italia

Op 8 januari werd **Eva Tziutzia** gearresteerd in Conitza (Griekenland) en opgesloten in de gevangenis van Koridallos, in Athene. Tegen haar was een internationaal aanhoudingsmandaat uitgevaardigd. Zij was gevlucht uit Italië waar zij ook onder beschuldiging stond in de zaak Marini, bovendien was ze al veroordeeld voor een overval.

(...) De gerechtelijke en politionele mechanismen gebaseerd op de Schengenovereenkomst bereidden reeds lang de werking voor van Europol et Eurojust. Verschillende persartikelen vermeldden sinds enige tijd de lijst van verdachten en preciezerden de delicten waarvoor deze repressieve mechanismen zouden gebruikt worden. Zoals we gemakkelijk konden voorzien, wij zijn de eersten in het vizier: alle strijdsters, alle strijders die zich kenbaar maakten in andere Europese landen, sinds de jaren '90 tot vandaag, voor diverse sociale zaken en mobilisaties. Vandaag is het de uitlevering van personen tussen de verschillende Europese landen die uitprobeerd wordt. Op dit moment is de bespieding en de minutieuze en afstotelijke controle van de hele beweging een realiteit.

Griekenland

Sinds vorig jaar, en vooral sinds de arrestaties van leden en vermeende leden van "November 17", de bekende gewapende groep die gedurende 25 jaar een hele reeks aanslagen heeft gepleegd, zijn anarchisten het doelwit geworden van de staatsrepressie. Dit uitte zich in arrestaties, massale identiteitscontroles en georganiseerde lastercampagnes in de pers. Dit heeft uiteraard ook te maken met de komende Eurotop in Thessaloniki, in Juni 2003 en de olympische spelen in Athene in 2004. Eén van de bekendste anarchisten die aangehouden werd is **Yannis Serifis**. Hieronder volgt een verklaring van de steungroep.

DE GEEST VAN DE "JUNTA" TREFT DE AUTONOME ARBEIDERSBEWEGING - YANNIS SERIFIS IS NOGMAALS EEN GIJZELAAR VAN HET STAATSTERRORISME

Op 27 Oktober arresteerde de Griekse staat de strijder voor sociale rechtvaardigheid, Yannis Serifis, en zond hem naar de nieuwe "witte cellen" van de Korydallos gevangenis. Serifis is 63 jaar oud en in Griekenland bekend als een anti-autoritaire vakbondsmilitant die de laatste 35 jaar actief was in vele conflicten, vooral in naam van de autonome arbeidersbeweging.

De magistraten bevelen zijn detentie, op basis van de valse bewering dat hij de misdaden "deelname aan een terroristische groep" en "geheim bezit van wapens" had bekend. Nadat de beslissing was uitgesproken, vonden er confrontaties plaats tussen de politie en betogers in solidariteit met Serifis - leden van linkse groepen, van de "Coalitie tegen Staatsterrorisme" en anarchisten en Eén betogers werd aangehouden.

In een geschreven verklaring uitgedeeld voor hij de rechtbank binnen ging, zei Yannis Serifis:

"Heel de tijd hebben de autoriteiten gepoogd al degenen te belasteren die deelnamen aan het verzet tegen de militaire junta (1967-74), en die - in plaats van zich te laten omkopen - gekozen hebben het verzet verder te zetten. Hun reële doelwit is de groeiende autonome klassenbeweging. Zij willen revolutionair linkse en de anti-autoritaire en anarchistische bewegingen hinderen en aanvallen."

Yannis Serifis mag niet alleen staan tegen de staatsrepressie!

De onophoudelijke achtervolging van mensen uit het anarchistische milieu waarbij zelfs onze uitstappen, onze vrienden, de kleur van onze schoenen wordt geregistreerd. De controle is veralgemeend. Ons persoonlijke leven zowel als ons economische, professionele en sociale leven zijn het onderwerp van een psychoanalytische analyse waarbij onze opinies, onze persoonlijkheid, ons bewustzijn voortdurend worden gecontroleerd. Dit alles als instrument om te begrijpen wie, waarom en hoe men reageert op deze of gene vraag (...). De situatie en de realiteit waarin we ons bevinden, wordt steeds somberder en angstaanjagender want als we erover nadenken, we weten maar al te goed wat ze voor ons in petto hebben...^a

Eva Tziutzia, 15/1/2003.

Vrouwenafdeling van de Koridallos gevangenis, Athene, Griekenland.

Meer info over de repressie in Italië:
croceneraanarchica@inventati.org

Dit is niet de eerste keer dat Serifis onderworpen wordt aan de staatsrepressie. Deze keer willen de autoriteiten dat hij toegeeft aan hun beschuldigingen van participatie aan de organisatie gekend als "Revolutionaire Organisatie 17de November?" ("17N"). Het enige bewijs tegen hem is dat hij vernoemd werd in verklaringen van de aangehouden verdachten van de "17N".*

Jaren geleden werd Serifis beschuldigd van poging tot sabotage van de AEG fabriek, en van de moord op Christos Kasimis. Hij werd onschuldig bevonden voor deze aanklachten; en in die tijd was er een sterke solidariteitsbeweging met hem. Serifis is in de eerste plaats een sociale strijder. Hij verzet zich en spreekt zich uit tegen machtsmisbruik, en verklaart publiekelijk zijn geloof in de vrijheid.

Enkel degenen die hun ware bedoelingen achter autoriteit en geweld verbergen zijn bang van de waarheid. Het zijn zo'n mensen die achter de goed georganiseerde pogingen van de staat zitten om sociale strijders zoals Yannis Serifis erin te luizen. Het zijn ook dezelfde die achter de groeiende repressie tegen de sociale bewegingen in Griekenland zitten, hetgeen ook verband houdt met de zogenaamde "oorlog tegen terrorisme" van V.S. president Bush.

Als je aan de kant staat van de sociale strijder Yannis Serifis, en wil ageren tegen zijn onterechte gevangenneming, a.u.b. teken onze petitie. De handtekeningen zullen gebruikt worden in de campagne voor Serifis' vrijlating en voor de afschaffing van de "antiterroristische" wet, die de autoriteiten de macht geven zulke onmenselijke acties uit te voeren.

In zijn verklaring van Oktober 2002, verklaarde Serifis het volgende:

Mijn vervolging heeft een lange geschiedenis en in het verleden werden vele valse beschuldigingen tegen mij ingebracht, telkens in relatie met mijn veronderstelde deelname in de organisatie bekend als de "17de November", en andere organisaties die in het nieuws waren.

IK WIL NOG EENS HEEL DUIDELIJK STELLEN DAT IK GEEN RELATIE HEB MET DEZE ORGANISATIES, EN DAT ZIJ MIJ NIET BEZIG HOUDEN OMDAT ZIJ IRRELEVANT ZIJN VOOR MIJN POLITIEKE OVERTUIGINGEN, EN VOOR DE LOGICA ACHTER MIJN ACTIES.

Ik was een fabrieksarbeider voor meer dan 40 jaar. Mijn politieke verklaringen en activiteiten zijn altijd publiek geweest, en binnen de context van een massale syndicalistische beweging. Ik heb actief deelgenomen aan de uitbouw van een principiele en compromisloze autonome arbeidersbeweging.

Ik weet dat ik al 35 jaren een doelwit ben van degenen die het vervolgings- en repressieapparaat in mijn land controleren. Dit was zelfs zo toen ik gedurende jaren een emigrant in het buitenland was.

Tijdens de 7 jaar van militaire dictatuur werd ik tweemaal bij verstek veroordeeld voor mijn deelname in de verzetsorganisatie "Beweging van de 20ste Oktober". Mijn persoonlijke aanklagers waren welbekend in Griekenland: Hatzizisis, Adamopoulos, Karathanasis en anderen.

Bij het aantreden van de post-militaire regering in 1977 werd ik gearresteerd voor "deelname aan een poging tot bomaanslag" in de AEG fabriek waar ik had gewerkt - maar werd ontslagen na een staking van 77 dagen. In het gewapende conflict dat plaatsvond in AEG dezelfde dag, werd Christos Kasimis in koelen bloede vermoord. Ook daarvan werd ik beschuldigd. Na 15 maanden gevangenschap werd ik onschuldig verklaard en vrijgelaten in een atmosfeer van een groots feest.

Nu komt de derde ronde. Zij willen mij beschuldigen de belangrijkste recruteerder en organisator te zijn van al de gewapende organisaties en groepen in Griekenland.

Zij pretenderen dat zij niet weten dat mijn familie en ik, al de tijd sinds 1977, van dichtbij werden gevolgd. De autoriteiten kennen elke stap die we zetten, elke beweging die we maakten. En toch hebben zij geen bewijs van iets illegaal tegen mij gevonden - om de simpele reden dat er geen is. Zij zullen er nooit vinden, hoeveel "geheime wapenopslagplaatsen" zij ook mogen vinden, omdat ik nooit op **ÉÉN** van die plaatsen was.

Dus zijn zij gedwongen beroep te doen op "getuigenissen" van andere mensen die zij hebben beschuldigd. Niemand weet onder welke omstandigheden die getuigenissen werden bekomen, of zelfs of die wel echt bestaan. Maar zij worden gebruikt om aanklachten tegen mij te fabriceren.

Ik denk niet dat het toevallig is dat op hetzelfde moment dat de Amerikaanse FBI en CIA hun deuren openen voor de Griekse Minister van Openbare Orde, de deur van de onderzoeksrechter werd geopend voor een industriearbeider van 40 jaar die nog steeds rechttop staat, en die gedurende 35 van die jaren onder surveillance werd gehouden.

NIET LANGER! IK WIL NIET DAT ZE MIJ NOG LANGER LASTIG VALLEN.

Maar waarom ik?

∑ Zij willen af van mij en mijn familie omwille van mijn ongehoorzaamheid aan de bevelen van de bazen;

∑ door mij aan te pakken willen zij al degenen intimideren die een rol speelden in de strijd tegen de "Junta" en die weigerden zich te laten omkopen en doorgingen met hun verzet tegen onrechtvaardigheid na de val van de Junta;

∑ ze willen een slag slaan tegen de ontwikkeling van de autonome arbeidersbeweging;

∑ zij willen de revolutionair linkse, de anti-autoritaire en anarchistische bewegingen hinderen en het zwijgen opleggen.

Mijn pleidooi tegen al mijn vervolgers en tegen allen die mij zwart maken, is dat zij mij gearresteerd hebben en voor het gerecht brengen voor wat ik werkelijk ben, en niet voor wat zij willen dat ik ben.

De arbeidersklasse, waartoe ik behoor, en met wie ik al die jaren heb gestreden voor de afschaffing van elk sociaal onrecht, wordt nu gezegd dat het de "realiteit" van de universele dominantie van de "nieuwe globale orde" moet accepteren. Het enige wat ons rest is te antwoorden met onvoorwaardelijke, verenigende klassenstrijd.

Yannis Serifis

27/10/02

Laatste nieuws : Yannis Serifis werd eind november voorwaardelijk vrijgelaten na het betalen van een borg. Hij kreeg het verbod het departement te verlaten en de verplichting zich tweemaal per maand te melden bij de politie. Bij het verlaten van de gevangenis affirmeerde Yannis nogmaals zijn onschuld en klaagde de onmenselijke gevangenisomstandigheden aan. Al de verdachten van N17 bevinden zich in isolatie, in de befaamde "witte cellen" in de Koridallós gevangenis. Op 18 November gingen 8 van de gevangenen nog in hongerstaking tegen hun behandeling.

Duitsland

In de morgen van 27 November werden in Maagdenburg, Duitsland twee personen aangehouden en werden verschillende huiszoekingen gehouden, ook in Quedlinburg en Berlijn. Zij worden middels **artikel 129a** beschuldigd lid te zijn van een terroristische vereniging. Concreter zouden zij leden zijn van de groep "**Commando vrijlating van alle politieke gevangenen**" en zouden verantwoordelijk zijn voor twee mislukte brandaanslagen tegen een politievoertuig en een politiekantoor in Magdeburg op 18 maart 2002. Beide zitten nog steeds in voorarrest. Reeds verschillende weken voor de aanhoudingen werd de linkse scène in Maagdenburg druk geobserveerd, op 1 september werd ook het laatste autonome centrum "Ulrike" ontruimd.

Aangezien het Gerecht artikel 129a enkel kan gebruiken als er minstens 3 verdachten zijn, worden nog vervolgingen en huiszoekingen verwacht. Het artikel 129a wordt steeds gebruikt om linkse structuren te criminaliseren, te illegaliseren en heel de linkse beweging te verzwakken. In slechts 3% van de gevallen hebben beschuldigingen op basis van artikel 129a tot veroordelingen geleid, maar het stelt gerecht en politie in staat zowat alles te doen wat normaal niet kan: onbepaald telefoon, post en email onderscheppen, af luisteren in woningen, observeren en bespioneren van iedereen in de omgeving van de verdachten...

De gevangenen werden zopas overgebracht naar de Moabit gevangenis in Berlijn; je kan hen een steunkaart schrijven via de onderzoeksrechter:

Daniel Winter/ Marco Heinrichs
Ermittlungsrichter am BGH
Herrenstr. 45a
76133 Karlsruhe

Meer info:
Rote Hilfe Magdeburg
Postfach 320115
39040 Magdeburg

magdeburg@rote-hilfe.de
of soligruppe_magdeburg@mail.com

Frankrijk

Grapo

De communistische en antifascistische militanten van de **GRAPO/PCE(r)** (zie vorige nieuwsbrief) gingen op 15 november in hongerstaking tegen hun lange voorhechtenis. Op 20 november begon dan uiteindelijk hun proces, op 18 december stelde het Franse gerecht de beslissing tot hun uitlevering aan Spanje 2 maanden uit, het gerecht heeft blijkbaar nood aan bijkomende informatie.

In Spanje zelf werden op 25 november in Madrid en Valladolid opnieuw verschillende (8) leden van de PCE(r) en Socorro Rojo aangehouden.

Op 21 september lanceerden **AD gevangenen** Joëlle Aubron en Nathalie MÈnigon een oproep om een beperkte hongerstaking te beginnen voor de "Afschaffing van de antiterrorismewetten en voor het vrije verkeer van proletariërs en ideeën". Verschillende gevangenen zijn op die oproep ingegaan ().

V.S.

Friendly (?) fascism

In November 2003 vaardigde de Amerikaanse minister van Justitie John Ashcroft het bevel uit dat alle mannen en jongens ouder dan 16 jaar op een lijst van 20 landen zich dienden te laten registreren. Deze verplichte registratie is de volgende stap in een reeks van aanvallen op de rechten en vrijheden van de burgers, en in het bijzonder van immigranten van Arabische en Zuid-Aziatische afkomst, sinds 11 september 2001. Onmiddellijk na 11 September 2001 volgde reeds een golf van arrestaties en deportaties (er werden tegen de 2000 mensen aangehouden, 100-en mensen zijn "verdwenen", men weet nog steeds niet wat er met hen gebeurd is).

De mannen en jongens kregen amper 2 weken om zich te melden en te laten registreren. De registratie houdt in dat men digitaal wordt gefotografeerd, vingerafdrukken laat nemen, en onder ede wordt ondervraagd. De ondervraging betreft de namen en adressen van de ouders, vrienden en Amerikaanse contacten, wanneer en waar men het land is binnengekomen, religie en of men betrokken was bij terroristische activiteiten (sic). Er wordt ook gevraagd naar reisdocumenten, verblijfs-, school en werkbewijzen.

Als men zich niet laat registreren riskeert men opsluiting, vervolging en deportatie. Toch werden ook honderden mensen gearresteerd omdat ze bijv. niet "voldoende" documenten konden voorleggen. Volgens de eerste rapporten zouden tussen de 1000 en 2500 mannen uit Iran, Irak, Syrië, Soedan of Libië zijn gearresteerd, vaak worden ze vastgehouden in onmenselijke omstandigheden.

Op 14 januari gingen 5 gevangenen, Saleh Hamza, Farouk Abdel-Muhti, Ali Akhbar, Cacko Kirob, en Mohammed Seif, in hongerstaking. Zij zitten al 13 maanden in de gevangenis zonder dat er enige criminele aanklacht tegen hen werd ingebracht. Zij worden allen vastgehouden in de County Jail in Patterson, NJ. Abdel-Muhti is een bekende Palestijnse activist die reeds decennia in de V.S. woont, Hamza is een asielaanvrager van Libanon, Kirob is van Mali, Akhbar van Pakistan en Seif van Egypte.

Zij brachten telefonisch de volgende verklaring naar buiten:

Wij zijn in hongerstaking.

- 1) *We eisen dat we onmiddellijk worden vrijgelaten. We worden nergens van beschuldigd.*
- 2) *We eisen de vrijlating van alle gedetineerden die van geen misdaden worden beschuldigd, en van alle gedetineerden die hun straf hebben uitgezeten.*
- 3) *We eisen om onmiddellijk gehoord te worden door een rechter.*
- 4) *We eisen een onmiddellijk gesprek met een INS vertegenwoordiger over onze eisen.*
- 5) *We eisen dat het INS en haar vertegenwoordigers worden gestraft voor hun schending van onze rechten.*

We klagen de grove schendingen van onze mensenrechten aan. We worden vastgehouden zonder adekwate ventilatie, in vuile en ongezonde kwartieren. Medische verzorging, bezoek en Islamitische diensten worden ons ontzegd. Het voedsel is volledig ontoereikend en niet voedzaam.

We vragen alle mensen om onze rechten te verdedigen en onze vrijheid te vragen. A.u.b. stuur ons steunverklaringen naar Farouk Abdel Muhti, 9-15-44 Passaic County Jail 4G2 11 Sheriff Plaza Paterson, NJ 07501-2023. A.u.b. stuur brieven voor onze vrijlating en onze eisen naar de INS: Andrea J. Quarantillo, NJ District Director INS Newark District Office, 970 Broad St. Rm. 136 Newark, NJ 07102 Phone 973-645-4421, fax 973-645-2304"

Verschillende migranten- en mensenrechten en moslimorganisaties hebben een 'Campaign to Stop the Disappearances' opgestart.

STRIJD TEGEN ISOLATIEFOLTER

Van 19 tot 21 December namen we deel aan een internationale conferentie tegen isolatiefolter te Noordwijk, Nederland, georganiseerd door het Tayad-comité (solidariteitsvereniging van de families van politieke gevangenen in Turkije). De conferentie werd druk bijgewoond, vooral door communistische en anti-imperialistische groepen, vele algemene politieke verklaringen, maar toch ook interessante getuigenissen en informatie uit verschillende landen. Op het einde werd een slotverklaring aangenomen en de data 19-21 December uitgeroepen tot internationale strijddagen tegen isolatie.

Tot een verdere concrete uitbouw van het internationaal platform tegen isolatie is het (nog?) niet gekomen, nadien werd wel een mailinglist opgezet, en nam de DHKC-P het initiatief om een karavaan tegen isolatie te organiseren.

Slotverklaring van het symposium tegen isolatiefolter georganiseerd te Noordwijk (Nederland).

Van 19 tot 21 December 2002 werd er in Nederland een symposium over eenzame opsluiting gehouden in Nederland. Ter afsluiting van dit symposium waar 55 deelnemers

uit verschillende landen zoals Turkije, Baskenland, Palestina, Spanje, Italië, Duitsland, Griekenland, België, Libanon, Marokko, Peru, Frankrijk, Oostenrijk, Colombia, Portugal, Denemarken en Nederland vertegenwoordigd waren, werd de volgende resolutie aangenomen:

19-22 December 2000 waren de dagen dat 28 politieke gevangenen in Turkije werden vermoord in de strijd tegen eenzame opsluiting tijdens hun deportatie naar de cellulaire gevangenschappen van het F type. Zoals bijna overal in de wereld, moesten de politieke gevangenen in Turkije geïsoleerd worden om hen te breken en te vernietigen.

Deze gevangenen voeren sinds meer dan twee jaar een voorbeeldige strijd met een ' dodenvasten 'a, de langste hongerstaking in de geschiedenis, tegen de isolatiefolter van een terroristische staat.

Deze strijd gaat voort tot op de dag van vandaag en heeft al aan meer dan honderd mensen het leven gekost.

Isolatie is één van de meest extreme onderdrukingsvormen, net zoals de verdwijningen, in het bijzonder in Latijns-Amerika en de Arabische wereld, net zoals fysieke foltering en moord.

Isolatie is een middel om het denken in het algemeen en het politieke denken in het bijzonder te vernietigen.

Isolatie is foltering, foltering is een misdaad tegen de mensheid. Het gaat om een vorm van foltering die geïnitieerd werd door de imperialistische staten zoals de USA en de landen van de E.U.

Wij roepen allen op om alle vormen van isolatie te bestrijden, als onderdeel van de strijd tegen onderdrukking en uitbuiting. Daarom willen wij de dagen van 19 tot 22 December tot internationale actiedagen tegen eenzame opsluiting uitroepen.

Wij hebben op dit symposium duidelijk gemaakt dat isolatie fysieke en psychologische schade toebrengt, onmenselijk en illegitiem is.

Wij zullen de strijd tegen isolatie opnemen in het specifieke kader van onze werking.

VRIJHEID VOOR DE POLITIEKE GEVANGENEN EN KRIJGSGEVANGENEN!

LEVE DE INTERNATIONALE SOLIDARITEIT!

Om het platform te vervoegen, kunt u ons schrijven op het volgende adres: isolation@post.com

Internationaal platform van strijd tegen isolatie

Hieronder de **solidariteitsverklaringen** die we toegezonden kregen van **Sundiata Acoli en Claudio Lavazza**

19 December verklaring, door Claudio Lavazza

Sundiata Acoli

Groeten aan allen,

Mijn naam is Sundiata Acoli, ik ben een Zwarte politieke gevangene in de v.s. die de laatste 29 jaar in de gevangenis heeft doorgebracht. Twaalf van die jaren deed ik in controle eenheden. Ik zat 4 jaar in de Management Control Unit (MCU) in de Trenton State Prison, dan werd ik 1000 mijlen verder overgeplaatst naar de federale gevangenis van Marion, Illinois, een Controle Gevangenis, waar ik nog eens 8 jaar in lock-down/isolatie zat.

Ik zend jullie en iedereen die vecht tegen ISOLATIE zowel binnen als buiten de gevangenis solidaire groeten. Hoewel we gescheiden zijn door de oceaan, zijn we verenigd met jullie in de strijd tegen diegenen die brutaal hun intentie bekend maakten om de hele wereld op te sluiten, of te domineren, en iedereen pre-emptief aan te vallen en te vernietigen die zich waar ook ter wereld tegen hen verzet, of nog maar poogt genoeg macht te verwerven om zich te verdedigen tegen deze dominantie.

Zij hebben de handschoen geworpen, de hele wereld uitgedaagd: "ONDERWERP U OF STERF!" Wel, ik ben voor het leven, en als we willen leven zullen we ervoor moeten vechten met alle noodzakelijke middelen en ieder op zijn manier. Ik zend mijn solidariteit met jullie in deze wereldwijde strijd tegen ISOLATIEFOLTER en voor het overleven en vrijheid.

Struggle,

Sundiata Acoli

Sundiata Acoli (C. Squire) # 39794-066, PO Box 3000, USP Allenwood, White Deer, PA 17887, USA

Van de F.I.E.S. Eenheid van Huelva-Spanje, een warme omhelzing voor allen. Ik ben één van de gevangenen die van de eerste dag dat we werden opgesloten, gevochten hebben opdat het Isolatieregime F.I.E.S. zou worden afgeschaft, net zoals vele kameraden van Turkije en andere delen van de wereld die niet langer onder ons zijn, slachtoffers van de brutaliteit van het repressieve penitentiaire systeem.

Dit regime van niet-leven is één van de zwaarste schendingen van de mensenrechten dat de Spaanse staat ons oplegt sinds de toepassing ervan in 1991. Het is een Speciaal Regime dat niet eens geregeld is door hun eigen wetten, en het is daarenboven een vrijgeleide voor de autoriteit van de bewakers om de gevangenen die strijden tegen de Penitentiaire Instututie te onderdrukken.

Het is een structuur opgezet om elk contact met andere gevangen personen te beletten.

Het is een gevangenis in de gevangenis zelf, onder het gewicht van onbeperkte langdurige isolatie heeft het als doel ons mentaal te vernietigen en te verstoren... één van haar belangrijkste doelstellingen is de vervanging van de doodstraf met iets dat nog erger is, want je wordt levend begraven voor een ongelimiteerde tijd. Op deze manier leven, 24 uren per dag in een hok waar men alleen een stukje van de hemel ziet of alleen wandelt op een patio voor enkele uurtjes, is iets wat vernietigende psychologische effecten produceert in de persoonlijkheid van de gevangene.

Als we slagen, foltering, de dood ondergaan, dan zegt de Penitentiaire Instututie, met de hulp van docters en supervizing judges, dat het allemaal leugens zijn.

In (1999-2000) stierven er 57 gedetineerden en 147 legden klachten neer wegens foltering en mishandeling, maar enkel in één van die gevallen werden de schuldigen veroordeeld. Alleen al dit jaar stierven er 81 gevangenen...

Maar we gaan door met de strijd zodat dit alles eindigt, we hebben niet veel te verliezen, bijna alles werd ons afgenomen, wat we nog behouden is onze waardigheid en we demonstreren die in de strijd, de haat in ons is groot en laat ons toe ons blijven te verzetten.

Een omhelzing voor allen die strijden voor een vrije wereld zonder gevangenissen.

Claudio en de andere kameraden

Claudio Lavazza, Centro Penitenciario Huelva, Ctra de la Ribera s/n - 21610 Huelva, Spanje

Wij hebben een dossier samengesteld over isolatiefolter, met brieven en verklaringen van gevangenen, een historiek van de strijd tegen de FIES in Spanje, een tekst van Bonnie Kerness over maximum security prisons in de V.S. Het omvat zo'n 40 blz, is in het engels, en bij ons te verkrijgen op simpele aanvraag.

In solidariteit met de hongerstakers in Turkije gingen ook verschillende gevangenen van het Platform van de 19de Juni voor korte tijd in hongerstaking. Hieronder de oproep van **Pierre Carette**:

Solidariteit in een gemeenschappelijke strijd!

Eind oktober 2000 gingen revolutionaire politieke gevangen in Turkije een uiterst belangrijke strijd aan. Honderden onder hen gingen in hongerstaking om de afschaffing van gevangenissen van het type "F" te eisen, evenals de intrekking van zogenaamde "anti-terroriswetten", de ontbinding van het Hof van Staatsveiligheid, en de veroordeling van de verantwoordelijken voor de bloedbaden in de gevangenissen.

Nu 2002 ten einde loopt, gaat hun vreselijke strijd nog steeds door. 98 kameraden lieten er al het leven bij. Sommigen stierven van uitputting, anderen als gevolg van foltering, nog anderen werden afgeslacht of zelfs levend verbrand tijdens de politie-inval in de gevangenislaapzalen. Allen hebben ze hun leven gegeven voor het anti-imperialisme en de revolutionaire zaak in Turkije. Tegelijk hebben ze allen door hun strijd, hun zelfopoffering en hun heldenmoed, de zaak van het anti-imperialisme in de hele wereld gediend.

Het isoleren, folteren en liquideren van revolutionaire politieke gevangenen behoort tot de concrete agenda van alle imperialistische landen, al zijn de plannen niet overal even ver gevorderd.

Turkije neemt het voortouw in deze fascistische barbarij. De zogenaamd "democratische" Europese staten bereiden zich discreet voor met het oog op de onvermijdelijke klassenconfrontaties waar de historische crisis van het kapitalisme toe leidt. Met hun hongerstaking verdedigen de gevangenen in Turkije ook ons en alle andere huidige en toekomstige politieke gevangenen in België, Frankrijk, Spanje, Duitsland of elders.

Voor de derde keer sedert het begin van de confrontatie in de Turkse gevangenis, willen de revolutionaire, anti-imperialistische, anarchistische en communistische gevangenen die zich in het Platform van 19 juni 1999 verenigd hebben, hun erkentelijkheid tonen en blij geven van hun solidariteit en broederschap met de kameraden die ginds hun hongerstaking voortzetten. Van 16 tot 22 december zullen ook wij in hongerstaking gaan.

Tijdens deze bescheiden actie gaan onze gedachten uit naar de kameraden die alles opgeofferd hebben in de strijd, naar de talloze kameraden die achter de tralies het leven verloren, blind werden, of krankzinnig. Ook naar de mensen die ter plaatse het slachtoffer zijn van een wrede repressie omdat zij weigeren te zwijgen bij het zien van al deze misdaden, omdat zij niet de medeplichtigen van de moordenaars wensen te worden door te zwijgen of te vluchten.

Onze kameraden hebben recht op een bredere, stevigere en radicalere mobilisatie en solidariteitsbetuiging vanuit Europa. Wie zich een revolutionair wil noemen, of gewoon een oprecht democraat, kan niet langer talmen. De toekomst zelf staat op dit ogenblik in Turkije op het spel.

Solidariteit is een wapen!
Weg met het fascisme van de Turkse staat!
Leve het verzet van de revolutionaire gevangenen in Turkije!
Leve het proletarisch internationalisme!
We zullen overwinnen!

Gevangenis van Leuven, 16 december 2002,
in naam van de ondertekenaars van het Platform van 19 juni 1999,
Pierre Carette.

Een ontmoeting tussen iemand van Tayad en het Hoofd van de Gevangenis

Een verklaring van de Tayad families (16 Januari 2003)

Nadat de minister van Justitie, Cemil Cicek, verklaarde dat "Als de families tot bij mij willen komen, wil ik ze graag ontmoeten" ging Niyazi Agirman*, lid van de vereniging voor wederkerige hulp van de families van de gevangenen (TAYAD), op donderdag 14 Januari naar de minister om een petitie in te dienen. Daar ontmoette hij Ali Suat Ertosun, de directeur van de gevangenis en penitentiaire instellingen.

Hier volgt de conversatie die plaatsvond tussen Ali Suat Ertosun en Niyazi Agirman:

Ertosun: Wat is je eis?

N. Agirman: Afschaffing van isolatie. Wat ik wil is de mogelijkheid om een zeker aantal van de gevangenen in een gemeenschappelijke ruimte te plaatsen.

Ertosun: Neen, het is geen kwestie van isolatie (in de gevangenis).

N. Agirman: Jawel, er is isolatie. Sinds de F-Type gevangenis werden ingevoerd, is er isolatie in de gevangenis. Mensen worden vastgehouden in individuele cellen of in cellen voor drie personen.

Ertosun: Het is geen isolatie. Bovendien zijn het geen cellen maar kamers.

N. Agirman: Wat is volgens jou een cel?

Ertosun: Een cel is een plaats die geen recreatieruimte heeft en die een licht heeft in het plafond. Daarentegen, in de F-Type gevangenis spelen de gevangenen met een bal, maken voorwerpen uit aardewerk of potten. Jouw broer moet enkel vertrekken om ook van dit alles te kunnen genieten.

N. Agirman: Is dat niet voorbehouden aan degenen die de "behandeling" aanvaarden (dwz. Hun politieke overtuigingen opgeven, als voorwaarde om die faciliteiten te kunnen gebruiken)? Je stelt het voor alsof iedereen er zomaar van kan genieten.

Ertosun: We kunnen niet terug naar het oude systeem. Daar slaagde men er zelfs nog niet in to carry out roll calls. We konden niet eens in onze slaapzalen komen. Nu is alles rustig. Alles is zoals we het wilden.

N. Agirman: Waarom stierf mijn zoon dan? Hij wou alleen wat stemmen horen. Hij ze: "Ach, kon ik maar een menselijke stem horen, de wereld zou bij mij zijn".

Ertosun: Zij zijn terroristen.

N. Agirman: Neen, zij zijn kinderen van het volk. Geen terroristen.

Ertosun: We moeten hier duidelijk over zijn. Zij zijn terroristen. Politieke gevangenen zijn mensen die columns schrijven in dagbladen.

N. Agirman: Neen. Noch mijn zoon, noch mijn broer zijn terroristen. Zij zijn politieke gevangenen.

Ertosun: Wij hebben hen uitgeroeid. We zullen nooit toelaten dat ze zich organiseren.

N. Agirman: Is dat waarom jullie 28 mensen vermoordden tijdens de operatie van 19 December?

Ertosun: Dat moest gebeuren. Het was noodzakelijk de organisaties uit te schakelen.

N. Agirman: Jij was op een missie tijdens de operatie. In de gevangenis van Bayrampasa, verbrandde je leven zes vrouwen.

Ertosun: Zij moesten verbrand worden.

N. Agirman: Wie vermoordde mijn zoon? Dan ben jij de moordenaar van mijn zoon.

Ertosun: Ja, ik ben een moordenaar. Ik ben het die je zoon doodde. Heb je nog iets te zeggen? Ga weg...

N. Agirman: Ik heb niets te zeggen tegen de moordenaar van mijn zoon.

Wat u juist heb gelezen is wat een moordenaar onthulde aan een vader. Je merkt de mentaliteit die heerst bij degenen die verantwoordelijk zijn voor de gevangenis. Als de directeur van de gevangenis al die mentaliteit heeft, kan je je inbeelden hoe de gevangenisbewakers in de F-type zijn.

De TAYAD Families

* Volkan, de zoon van Niyazi Agirman, hing zichzelf op in zijn cel na een depressie waar hij onder leed als gevolg van de isolatie in een F-type gevangenis cel.

Marco Camenisch in hongerstaking

Op 18 januari begon de anarchistische gevangene Marco Camenisch een hongerstaking van 30 dagen uit protest tegen de ondraaglijke detentieomstandigheden waaraan hij werd onderworpen sinds zijn uitlevering aan Zwitserland. Op 17 en 18 januari, iets voor de top van het WEF (Wereld Economisch Forum) in Davos, Zwitserland, werd ook internationaal actie gevoerd in solidariteit met Marco.

Marco Camenisch werd in April 2002 uitgeleverd aan Zwitserland, na een gevangenisstraf van 12 jaar te hebben uitgezeten in Italië voor sabotageacties tegen electriciteitsmasten en het verwonden van een politieagent. In Zwitserland zal Marco nog eens acht jaar moeten uitzitten voor een veroordeling tot 10 jaar die hij daar opliep in 1981 voor aanslagen tegen de nucleaire industrie. Bovendien zal hij moeten terecht staan voor zijn ontsnapping uit de gevangenis, en voor de moord op een douanier.

Immers, eind 1981 weet Marco samen met 5 medegevangenen te ontsnappen uit de gevangenis van Regensdorf, daarbij wordt een bewaker gedood. Aanvankelijk werd Marco van de moord beschuldigd, maar uit het onderzoek bleek overduidelijk dat Marco die moord niet heeft gepleegd. In 1989, Marco leeft ondergedoken in Italië, wordt een douanier doodgeschoten aan de Zwitsers-Italiaanse grens. Marco zou gesignaleerd zijn in de regio in die periode, het gerecht en de media schuiven onmiddellijk de moord in zijn schoenen...

De vervolging van Marco begint op een ware vendetta te lijken. Het saboteren van energiecentrales die een machtig industrieel systeem voeden, is onvergeeflijk in dit rijke deel van de wereld. Het onderzoek is in handen van onderzoeksrechter Claudia Wiederkehr, zij is de dochter van de directeur van NOK (Nordostschweizerische Kraftwerke), één van de grootste energiebedrijven in Zwitserland dat door Marco's acties zware schade had opgelopen...

Sinds zijn terugkeer naar Zwitserland is zijn situatie er steeds op achteruit gegaan. Ook na het afsluiten van het onderzoek bleef Marco geïsoleerd van zijn medegevangenen en van de buitenwereld, zelfs zijn vrouw en zijn advocaat moeten voortdurend vechten om contact met hem te krijgen, zijn briefwisseling en telefoon worden streng gecensureerd, ... Op 12 december werd hij overgeplaatst van de gevangenis van

Pfäffikon naar die van Thorberg, een oud kasteel nabij Bern dat werd omgebouwd tot een gevangenis en bekend staat om de slechte behandeling van de gevangenen. Marco wordt daar onder het hoogste veiligheidsregime vastgehouden. Het bezoek - ook dat van de advocaat - gebeurt achter glas, hij krijgt nu ook geen boeken meer en geen politieke geschriften, zelfs zijn kleren werden hem afgenomen en de kleren die hem door de gevangenis werden gegeven kunnen hem niet beschermen tegen de koude.

Het is daarom dat Marco op 6 januari in hongerstaking gaat voor een periode van 30 dagen.

Het is daarom dat wij iedereen oproepen om op 17 en 18 januari, ieder op zijn/haar manier, te participeren aan de internationale actiedagen in solidariteit met Marco Camenisch.

De criminalisering van Marco (de beschuldigingen van moord) moet gezien worden als een poging om de aandacht af te leiden van de politieke aspecten van de zaak: de strijd tegen de nucleaire energie en tegen het allesvernietigende kapitalisme, tegen de multinationals en de onderdrukkende staten is gerechtvaardigd, en kan nog steeds op veel sympathie en steun rekenen bij brede lagen van de bevolking. De isolatiefolter waaraan Marco nu wordt onderworpen, is een poging om Marco's politieke wil en identiteit te breken, om zijn vastberadenheid, zijn blijvend engagement en strijd te ondermijnen. Ondanks al die jaren in de gevangenis weigert Marco nog steeds om met het gerecht samen te werken en is hij actief gebleven. De sterke banden die hij is aangegaan met de Mapuche indianen in Patagonië en hun strijd zijn daarvan een voorbeeld.

De internationale solidariteit met Marco Camenisch is groeiende. Op 13 september vorig jaar werden in meer dan 20 steden solidariteitsacties georganiseerd, in Italië, Zwitserland, Spanje, België (Gent), Argentinië, ... Op 14 december II. vond een steunbetoging plaats rond de gevangenis van Thorberg.

Begin december schreef Marco nog een brief aan de beweging die we hieronder in vertaling weergeven:

Bericht van Marco uit de gevangenis van Pfäffikon

Nogmaals, maar nooit genoeg, groet en omhels ik jullie allen en allen van jullie afzonderlijk. Ik ben zeer onder de indruk en ontroerd door jullie vele initiatieven in solidariteit en jullie kostbare inzet voor ons, politieke en sociale gevangenen, door jullie duidelijke en moedige stellingname voor een radicaal verzet, waarbij jullie ook op een duidelijke, moedige en consequente wijze eisen dat wij, de gevangenen, tot dat globale verzet gerekend worden.

Deze initiatieven zijn belangrijk omdat zij een teken zijn van de kracht en vitaliteit van ons solidair verzet, omdat zij ons, gevangenen uit het verzet, verbinden met jullie in jullie veelheid, waar wij allen bijzonder maar gelijk zijn. Zij zijn belangrijk omdat zij ons verenigen ondanks de muren, kettingen en omheiningen waarmee men ons wil scheiden.

Deze belangrijke initiatieven brengen ons terug onder jullie om samen te marcheren in de nog belangrijkere gevechten van het globale verzet, de strijd tegen oorlog, tegen bezetting, verovering en volkerenmoord, tegen racisme, sexismen en vreemdelingenhaat, tegen uitbuiting en sociale afbraak, tegen de vernietiging van de natuur, tegen het WEF met de moordenaars met hun heilighentronics in Davos en overal, om maar enkele van de deelstrijden te noemen.

Deze verzetstrijd kan alleen maar radicaal zijn, anders gaat het niet langer om verzet, maar verwordt het uiteindelijk tot onschadelijke bijstand van en medeplichtigheid aan de uitbuitende, altijd gewelddadige en vernietigende, werkelijk extremistische essentie van het patriarhaat, het militarisme, het industrialisme en het kapitalisme, wiens enige doel en enige wil de volledige heerschappij is.

Ik heb jullie allen en ieder van jullie lief, wij zijn de schoonheid, en samen zijn we sterk.

Marco, Pfäffikon, begin december

Blijkbaar hebben de hongerstaking en de talrijke mobilisaties voor Marco enig effect gehad. Enkele dagen later werd Marco reeds terug overgebracht naar Pfäffikon en later, helft van februari, naar de gevangenis van Chur waar de gevangenisomstandigheden veel minder zwaar zijn. Marco besliste dan ook zijn hongerstaking stop te zetten na 20 dagen.
Zijn huidige adres:

Marco Camenisch
Sennhofstrasse, 17
7000 Chur (CH)
Zwitserland

Marco schreef een lange brief waarin hij zijn situatie en de redenen voor zijn hongerstaking uit de doeken doet, wij vertaalden die in het Nederlands.
Voor meer info zie : freecamenisch.net of onze website.

'Children Of The River'

Break The Chains, een N.-W.-Amerikaanse steungroep voor politieke gevangenen heeft een campagne gelanceerd voor de 'Children Of The River' .

Thomas Tripp, Tewahnee Sahme en David Scalera .

Dit is een groep van anarchistische en Amerikaans-Indiaanse gevangenen, die strijden tegen de onrechtvaardigheid en het onredelijke beleid in de Oregon 'Two Rivers Correctional Facility Prison.

Met de campagne willen ze vooral de aandacht vestigen op de onophoudelijke discriminatie van de inheemse volkeren in het fascistoïde Amerikaanse gevangeniswezen. Ze eisen de religieuze rechten voor de indiaanse gevangenen en ook betere educatiemogelijkheden voor alle gevangenen.

Voor het systematisch tegenwerken van de mogelijkheid tot geloofsbeleving voor de indiaanse gevangenen is ronduit ontoelaatbaar. Discriminatie, vernederingen en repressie zijn er dan ook schering en inslag. Het recht op het dragen of in het bezit hebben van religieuze voorwerpen, welke voor deze mensen vaak erg betekenisvol zijn, wordt hun ontzegd, waarmee eerder gestemde wetten onbestaande lijken. Ook het tekort aan recreatieruimtes is een prangend probleem.

'Unit 9' Riot 28 januari 2001

Aangezien de toestand in de T.R.C.I. onhoudbaar was geworden en andere 'legale' pogingen ter verbetering niks bleken te veranderen, had een deel van 'unit 9' beslist om via een directe actie de druk op te voeren. Ze besloten een afdeling van de gevangenis te bezetten en vernielden de gehele inboedel. Er werd voor 57000 dollar schade aan het gebouw toegebracht. De controle werd na twee uren op uiterst gewelddadige wijze terug overgenomen door de gevangenisautoriteiten, waarbij het Tactical Emergency Response Team diende te worden ingeschakeld.

Steun de protestcampagne

-Schrijf naar de **ODOC directeur, opzichter, de kapelaan van TRCI** en vraag de versoepeling, tijdige en regelmatige mogelijkheid tot het beoefenen van indiaanse ceremonies, vraag de toelating tot het dragen van hoofdbanden en medicijnzakjes en vraag dat gewijde voorwerpen met respect behandeld worden door de gevangenisautoriteiten vallende onder de wetten: 'American Indian Religious Freedom Act', 'Religious Freedom Restoration Act', 'Free Exercise Clause' van het eerste amendement en de 'Equal Protection Clause' van het vijfde en veertiende amendement of the 'United States Constitution' . .

TRCI 2605 State Street Salem OR 97310 USA

Schrijf naar 'Children Of The River'

-**Tewahnee Sahme** # 11186353, OSP, 2605 State St.; Salem, OR 97310 USA

-**David T. Scalera** # 13405480, OSP, 2605 State. ; Salem, OR 97310 USA

-**Thomas Tripp** # 12032560, OSP, 2605 State. ; Salem, OR 97310 USA

Laatste nieuws

Op 26 december 2002, werd een bewaker op 'unit 9' mishandeld. De daarop volgende dag wordt de gehele afdeling afgesloten en werden 34 mensen in isolatie gezet. Ze ontvingen een tuchtrapport met de aanklacht van ordeverstoring en nog een paar andere onbenullige aanklachten. De administratieve dienst beslist dat ze allen voor drie jaar naar de 'Intensive Management Unit' dienden terug te keren. Deze maatregelen zijn duidelijk represailles op degenen die deelnamen aan de gevangenisopstand en/of zich groeperen voor betere detentieomstandigheden ed. Bij de eerste hoorzitting i.v.m het tuchtrapport werd het rapport nietig verklaard door de verhoorofficier omdat duidelijk kon worden aangetoond dat het hier om valse beschuldigingen bleek te gaan. Desondanks weigerde de politie hun uit 'the Hole' te laten en schreef een tweede tuchtrapport met de bedoeling hun in 'lock down' te houden. Ze zeggen dat het heel moeilijk is om efficiënt tegen deze onrechtvaardigheden te vechten omdat de administratie haar eigen regels breekt, samenwerkt met de verhoorofficier, en geen respect voor hen heeft. De enige taal die zij kennen is geweld en bedrog.

Ook de 'BreakTheChains' nieuwsbrief wordt in de gevangenis geweigerd omdat men schrik heeft dat via revolutionaire gedachten steeds meer gevangenen zich gaan realiseren dat verzet tegen hun onmenselijke regime mogelijk is.

Tot op vandaag krijgen ze een strengere behandeling, dit enkel omdat ze een groepering binnenin de gevangenis begonnen zijn en opkomen voor hun rechten!

Ondanks de herhaaldelijke pogingen om hen verzet de kop in te drukken blijven de 'Children of the River' hun eisen kracht bij zetten. Zo is momenteel Eén van de hoofdeisen het vrij dragen van hoofdbanden aangezien deze bij de indiaanse bevolking een belangrijke symboolwaarde heeft, zo ook de gewijde cirkel. The 'Children Of The River' zitten momenteel alledrie terug in de 'Closed Supervision Unit', na een jaar en een half opsluiting in de Oregon State Prison Intensive Management Unit'

Thomas Tripp : in zijn eigen woorden

Door Thomas Tripp (vertaling ABC-Gent)

Op 28 januari 2001, nam ik, samen met zeven anderen, deel aan een directe actie om te protesteren tegen het gebrek aan educatiemogelijkheden, de religieuze beperkingen opgelegd aan Amerikaans indianen, de harde isolatieregimes en de respectloze en misbruikende cipiers in de Two Rivers gevangenis in Umatilla, Oregon.

Gedurende bijna twee uren namen we een bewonerseenheid over en verwoesten die. We vernielden televisies, computers en faxapparaten, soda en ijsmachines, dossiers, telefoonsystemen, al de ramen van de blok en zelfs het plafond.

We hebben ook de gehele blok onder water gezet. Daar we ongewapend waren, gaven we de controle over de blok op nadat het "Tactical Emergency Response Team" (TERT) arriveerde met geweren, pistolen en een M16. Nadat we ons hadden overgegeven en met ons op de grond lagen, gooide de TERT een 'concussion' granaat naar ons.

Daarop werden we gedwongen om ons helemaal uit te kleden en geboeid in het water en het glas te gaan lioggen. Uiteindelijk werden, nog steeds naakt, door de gevangenis naar 'afzondering' geleid.

We hadden voor meer dan 57000 dollar schade toegebracht aan het Oregon Department Of Corrections (ODOC).

De persoonlijke motivatie voor deelname aan deze actie varieerde van individu tot individu. Hoewel ik niet kan spreken voor mijn kameraden, kan ik wel zeggen dat niemand van ons tot een "blanke oppermachtige splintergroep" behoort, zoals beschreven werd in de persverklaring van het ODOC. Deze persverklaringen werden klakkeloos en zonder enige onafhankelijke informatievergaring, overgenomen door het luizige staatsblad The Oregonian.

Voor mijzelf, mijn motivatie (zoals hierboven vermeld) was te proberen van het ODOC onze educatieprogramma's terug te krijgen en een verlichting van de belemmeringen voor indianen en om iets van recreatieprogramma te voorzien in de Two Rivers. Bovendien, en belangrijker, had ik gehoopt dat ons voorbeeld gevolgd zou worden door andere gevangenen in de staat. Ik had gehoopt dat andere gevangenen zouden inzien dat we het misbruik niet altijd moeten accepteren, dat er manieren bestaan om terug te vechten. Tenslotte geloof ik dat het echte revolutionaire moment het resultaat zal zijn van het steeds weer opnieuw engageren van oprijpende momenten, na steeds kortere termijnen. Ik deed gewoon mijn deel.

Dit was een jaar geleden. Ik ben 23 uur per dag opgesloten geweest, eerst zes maanden in de "Disciplinary Segregation Unit", daarna vijf maanden hier in de "Intensive Management Unit". Volgens de mensen die het hier voor het zeggen hebben, zal ik nog zeker tot september 2002 en waarschijnlijk tot februari 2003 in 'The Hole' zitten (hoewel ik normaal op 23 augustus 2002 mijn voorwaardelijke invrijheidstelling zou krijgen).

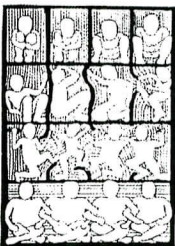
Op 3 oktober 2001 werd ik aangeklaagd door de 'Grand Jury Of Umatilla County' voor drie nieuwe aanklachten: opstand, onrust stoken, gevangene in bezit van een wapen. Deze aanklachten kunnen samen oplopen tot een totaal van dertig jaar. Nadat de districtsprocureur illegaal mijn aanklacht voor minstens drie maanden uitgesteld had, werd ik aangeklaagd door het 'video Court' op 26 december 2001 en mijn proces werd vastgelegd voor 19 april 2002, mijn 24ste verjaardag. Sinds 26 december is het enige contact dat ik had met de procureur, een brief van mij op 31 december, om zijn intrekking van mijn zaak in vraag te stellen.

Ondanks mijn pogingen, heb ik niet kunnen uitvinden welke bewijzen er tegen mij zijn. Ik weet niet wat de Districtsprocureur probeert te doen of hoeveel jaren hij mij wil geven (ik heb al zowat alles gehoord tussen de 5 en 12 jaar). Hoewel het om verschillende jaren van mijn leven gaat, laat de staat Oregon me volledig in het duister. Of men dit met opzet doet, weet ik niet.

Dit weet ik wel: elk mogelijk wapen zal in deze zaak tegen mij gebruikt worden - inclusief de tragische gebeurtenissen van 11 september. Zoals ze gebruikt worden tegen elke revolutionaire kameraad die dapper genoeg is om terug te slaan tegen de staat en het kapitalisme. Dat de staat voor zijn onderdrukking desnoods over duizenden lijken gaat illustreert ook mijn vorige artikel "de staten zijn de echte terroristen" (BreakTheChains nr8) de staat is bang. De staat is bang gemaakt door het groeiende aantal opstanden en expliciete anti staat en anti kapitalistische acties gedurende de laatste vijf jaar. De staat is bang van deze moedige acties omdat deze niet controleren kan, deze niet tegenhouden kan. De staat is bang van het ontbreken aan hiërarchie van deze acties. Deze angst, samen met het nieuwe wapen 11 september, plaatst mij (en elke andere revolutionaire kameraad) in een zeer precare positie. We mogen niet toestaan dat dit ons doet aarzelen, we moeten doorgaan - ondanks de verachtelijke gevolgen van de staat. Zoals ik reeds eerder gezegd heb, de staat gaat ervan uit dat als ze maar genoeg mensen opsluit, de beweging wel zal verdwijnen. We moeten deze veronderstelling blijven uitdagen.

Niemand anders kan ons bevrijden. We moeten onszelf bevrijden!

Enkele andere adressen van anarchistische en/of Amerikaans indiaanse gevangenen in de Oregon state prisons

Brian Mc Carvill # 11037967 OSP 2605 State St. Salem OR 97310 USA

Rob Thaxton # 2112716 OSP 2605 State St. Salem OR 97310 USA

Craig Marshall # 13797662, SRCI 777 Stanton Blvd., Ontario, Oregon 97914 USA

Jeffrey Luers # 13797671, OSP 2605 State St. Salem OR 97310 USA

Melanie Schmid # 59922221, 24499 SW Grahams Ferry Rd Wilsonville, OR 97070 USA

Voor meer info: **Break The Chains Northwest Political Prisoner Support Group** <http://www.breakthechains.net>
PO Box 11331, Eugene, OR 97440, USA Email: gumbycascadia@yahoo.com

Geert Waegemans: op verlof en binnenkort misschien voorwaardelijk "vrij".

Na 27 maanden gevangenisstraf heeft Geert er zijn eerste penitentiaal verlof opzitten. Het gaat hier om een blok van 3 maanden waarin hij uitgaanspermissies kan krijgen, dit voor 6 dagen of 3 nachten. De gevangenispsycholoog speelt bij het toekennen van deze permissies een belangrijke rol. *"Het feit dat psychologen zich nu met gevangenen bezighouden, is eigenlijk maar pas begonnen na Dutroux. Toen gingen er plots allerlei parapluukes open want niemand wou nog zulke verantwoordelijkheid (of het falen ervan) op zich nemen. Dit dus wat betreft "justitie". De psychologen schetsen een profiel van ons en op basis van dat verslag wordt er over onze toekomst beslist"* aldus Geert.

Aan dit verlof waren 'enige' voorwaarden verbonden, zoals langs een begeleidingsadres gaan en de tijd doorbrengen in familiaal verband. Wat betreft dat laatste heeft dit een staartje gekregen. Na anderhalf uur te hebben doorgebracht bij een therapeut, heeft Geert ook enkele uren van zijn verlof gespenseerd onder vrienden en kennissen. Tijdens de evaluatie achteraf

met de gevangenispsycholoog vermeldde Geert dit langs zijn neus weg. Van deze kreeg hij dan te horen dat dit wees op misbruik van vertrouwen omwille van een voorwaarde die geschonden was, en dat hij als gevangenispsycholoog de verantwoordelijkheid had dit door te geven aan de autoriteiten, m.n. de directie en 'Brussel'. Het gevolg is dat Geert naar zijn verlof en uitgangspersmissies kan fluiten tot einde maart.

"In plaats van naar de menselijkheid van dit alles te kijken, verborg de zeikerd zich achter holle termen als "reglementen" en dus verantwoording afleggen aan hiërarchische meerderen."

Ondanks dit alles is Geert's derde personeelscollege niet uitgesteld. Dit college beslist erover of hij de commissie voor **voorlopige invrijheidsstelling** mag zien. Indien dit college een positief antwoord geeft, zou hij in april voor deze commissie moeten komen en dan zou een v.i. niet lang meer op zich laten wachten. Dit zou dan voor mei dit jaar kunnen zijn. Bovendien zijn er aan deze v.i. ook voorwaarden

Juanra wacht uitlevering af in gevangenis!

Op 1 oktober 2002 vond de slotzitting van Juanra's proces plaats. De rechtbank sprak zich "positief" uit over de uitlevering van Juanra aan Spanje. De Nederlandse rechter vond echter niet dat Juanra zijn uitlevering in de gevangenis moest afwachten. Juanra meldde zich immers elke keer vrijwillig bij elk proces. Dus voorlopig bleef hij in vrijheid. Maar het Amsterdamse O.M. ging in beroep tegen de borgtocht. Uiteindelijk stelde de rechtbank hen in het gelijk en op 25 oktober meldde Juanra zich aan en sindsdien zit hij terug in de gevangenis van Vught.

Tegen de uitlevering aan Spanje heeft Juanra's advocaat een bezwaar ingediend. Het gaat hier om een cassatieverzoek, een soort hoger beroep. Op 4 februari van dit jaar zal de Hoge Raad een beslissing nemen. Volgens laatste berichten zal deze beslissing uitgesteld worden tot 4 maart.

Voor meer informatie: vorige nieuwsbrief
Steungroep Free Juanra; www.freejuanra.org
Je kan Juanra nog steeds schrijven op volgend adres:
Juan Ramon Rodriguez Fernandez
p/a
P.I. Nieuw Vosseveld-unit 3
Lunettenlaan 501
5263 Vught

**Geen uitlevering aan een land dat martelt!
Onmiddellijke vrijlating van Juanra!**

verbonden zoals een adres hebben, zich psychosociaal laten begeleiden, werk zoeken en de burgerlijke partijen terugbetalen. Over deze voorwaarden schrijft Geert een stukje in zijn gevangenisdagboek:

"Dit brengt me dan bij de van bovenaf opgelegde voorwaarden, waarvan men er op staat dat je ze opvolgt, al was het maar voor het imago van het PSC. Ik heb op het punt gestaan volledig mijn straf uit te zitten omdat ik echt niet kon (en kan) leven met die voorwaarden. Die maatschappelijke verantwoorde voorwaarden zijn totaal ontoereikend, wat blijkt uit de cijfers: 80% van de ex-gedetineerden recidiveert. Ik voel tot in mijn kleinste vezel dat ik die voorwaarden moeilijk zal kunnen opvolgen omdat ze zo onrechtvaardig zijn. Er wordt me effenaf geweigerd mijn eigen leven te leiden. Geloof me, vrijheidsberoving - wat in wezen je individualiteit reduceert tot algehele gehoorzaamheid - is het ergste wat een mens kan overkomen. Dat ik een adres moet hebben tot daar aan toe, maar ik zal niet zomaar kunnen gaan en staan waar ik wil. Precieze details daarover heb ik nog niet. Veel erger is het dat ik moet gaan werken, niet zozeer voor mezelf maar voor een bende hebzuchtige burgerlijke partijen wiens schade al lang vergoed is. Hebzuchtig omdat ze maar een schijntje vragen van de opgelopen schade. Nu, dat schijntje is mij nog steeds een heleboel geld. En dan is er nog de begeleiding die ik moet volgen. Vrienden hebben me duidelijk gemaakt dat ik me daarover geen zorgen hoeft te maken. Best mogelijk, maar de testen die ik hier moest ondergaan, om te zien wat voor soort begeleiding ik dan wel nodig heb, waren vernederend en zinloos. Al dat gedoe was echt niet nodig om me te laten beseffen dat ik het niet meer zal doen. Geloof me, dit alles heeft een negatief effect op me omdat men mijn eigenwaarde negeert. Een eigenwaarde die schreeuwt om gehoord te worden. Maar niets daarvan, je moet en zal gehoorzamen of men dreigt weer met het intrekken van je gunsten."

Voor meer informatie zie ook vorige nieuwsbrief en http://www.geocities.com:abc_gent

Je kan Geert schrijven op volgend adres:
Geert Waegemans
PSC Hoogstraten
Gelmelstraat 131
2320 Hoogstraten

Steu fonds: 000-1085114-72

Gabrielle Kanze

Geheel onverwacht werd Gabi, sinds maart vorig jaar in de gevangenis in Zwitserland waar zij moest wachten op de beslissing over haar uitlevering naar Spanje (zie vorige nieuwsbrief), op 10 januari jl. uitgewezen naar Spanje. Ook het Zwitserse gerecht heeft dus geen rekening gehouden met het zwakke dossier dat tegen Gabi wordt ingebracht en het feit dat in Spanje martelingen tot de dagelijkse praktijk behoren...

Het nieuwe adres van Gabriele:

Gabriele Kanze
C.P. Madrid V
Ctra. Comarcal 611, KM 37
Apdo 200
Soto del Real
28770 MADRID

Volkert Van der Graaf

Op 6 mei 2002 wordt de extreem rechtse populist, Pim Fortuyn neergeschoten in Hilversum (Nederland) toen hij een radiostudio verliet waar hij een interview had gegeven.

Zes minuten na de schietpartij wordt ene Volkert Van der Graaf, bekend van zijn werk bij Milieu Offensief, gearresteerd op beschuldiging van moord. Hij wordt opgesloten in de Bijlmerbajes te Amsterdam. Hij vertelt zijn naam, adres en noemt de naam van de advocaat met wie hij in contact wil worden gebracht. Verder wenst hij geen enkele verklaring af te leggen. Wat zijn goed recht is omdat niemand verplicht is mee te werken aan zijn/haar eigen veroordeling.

Behalve met zijn advocaten, mag hij geen contact hebben met de buitenwereld en geen kennis nemen van de media. Ook contact met medegevangenen is uit den boze. Hij wordt onder permanent cameratoezicht geplaatst waarvoor er 's nachts licht moet branden in zijn cel.

Cameratoezicht mag alleen gebruikt worden als er een concreet "suicidegevaar" bestaat. Daar er geen aanwijzingen zijn dat Volkert zelfmoord zou willen plegen wordt er tegen de camerabewaking meermaals bezwaar aangetekend. Maar dat mocht niet baten, men heeft in Nederland zelfs een wet veranderd om de camerabewaking legaal te maken. Zijn advocaten noemden het de "Volkertregeling".

Op 12 juni begon Volkert met een hongerstaking met de volgende eisen:

- De onmiddellijke stopzetting van de camerabewaking.
- Het doven van de verlichting 's nachts.

Drie dagen later veranderde de minister de klassieke camera door een infraroodcamera, waarmee Volkert 's nachts zonder verlichting kon worden bewaakt. Volkert liet zich niet bedriegen en zette zijn hongerstaking verder. Hij werd hierbij gesteund door zijn medegevangenen die een petitie deden circuleren om zijn eisen kracht bij te zetten.

Hij stopt zijn hongerstaking na 70 dagen op 19 september.

Eind november verbreekt hij dan toch het stilzwijgen. Via de kranten lezen we dat Volkert Pim Fortuyn heeft neergeschoten omdat hij hem zag als een persoon die een groeiende bedreiging vormde voor kwetsbare groepen in de samenleving. Op een persoonlijk statement van Volkert is het nog steeds wachten omdat hij in de brieven die hij schrijft oplet en niet riskeert iets over zijn zaak te schrijven. Wel liet hij ons o.a. weten dat hij gestreden heeft voor veganistisch eten en dat nu ook krijgt, dat hij nog steeds geen contact mag hebben met medegevangenen, dat hij nu wel heel beperkt mag luchten en tv op zijn kamer heeft. Hij verblijft nog steeds onder cameratoezicht.

De moord op Pim Fortuyn veroorzaakte een schokgolf in de nederlandse axiebeweging. De radicalisering van het protest werd in vraag gesteld. En de eeuwige "violence" versus "non-violence" discussie werd gevoerd als nooit tevoren, en mensen die er een ook maar iets afwijkende mening op nahielden, werden grof gestigmatiseerd. Het is schrijnend en tekenend dat de solidariteit beperkt bleef tot de actie van de medegevangenen. Men kan denken wat men wil over Volkert en zijn daad, maar dat de volledige 'radicale' beweging er blijkbaar geen graten in zag dat een man gedurende maanden in isolatie werd geplaatst en onderworpen werd aan "witte folter" is schandelijk, een triestige capitulatie voor de staatsterreur.

Op dit moment bevindt Volkert zich in het Pieter Baan Centrum te Utrecht, dit is een psychiatrische observatiekliniek van justitie waar men gaat beslissen of Volkert toerekeningsvatbaar is. Behalve een open brief verschenen in de Grachtenkrant, en wat deining daarrond, nog steeds geen nieuws uit het Nederlandse kamp...

YVES PEIRAT IS VRIJ!!

Yves Peirat werd, na meer dan 3 jaar in de gevangenis te hebben gezeten voor aanslagen tegen kantoren van het Front National in Marseille en omstreken, op 10 januari uit de gevangenis ontslagen. Yves Peirat had zijn 2/3 van zijn straf van 5 jaar uitgezeten en kon genieten van een aantal gunstmaatregelen. Nochtans hing zijn vrijlating tot op het laatste moment aan een zijden draadje.

In juli vorig jaar kreeg Yves Peirat te horen dat zijn gratieverzoek ingewilligd is en dat hij drie maand vroeger zou kunnen vrijkomen. Dit houdt in dat de datum van zijn vrijlating vervroegd zou zijn naar juni 2003. Daarenboven zou hij in oktober een vrijstelling van straf krijgen van 3 maanden en daar nog eens bovenop 2 maand supplementair. Dit alles tesamen zou zijn straf herleiden tot januari 2003. Bovendien zou hij in oktober ook nog eens van 10 dagen verlof buiten de gevangenis kunnen genieten. Maar ...

Op 2 oktober wordt Yves Peirat in isolatie geplaatst, en wordt hij door een disciplinaire commissie veroordeeld tot twee weken isolatie met uitstel. Zijn recht op verlof wordt nietig verklaard en zijn hoop op vervroegde vrijlating vervliegt. Reden voor deze disciplinaire maatregel is de verspreiding van een vlugschrift door de gedetineerden van Salon. Daarin en klagen de gevangenen de erbarmelijke omstandigheden in de gevangenis van Salon aan eisen de toepassing van de wet op de vrijlating van zieke gedetineerden, het recht op arbeid en vereniging voor de gedetineerden, ook de ongeregelheden op het gebied van maatschappelijke reïntegratie worden aangeklaagd. Het pamflet werd mede geschreven door Yves.

Dit alles is een reactie op de betwiste vrijlating van Papon. Papon die in de gevangenis zat voor zijn collaboratieverleden met de nazis in de tweede wereldoorlog was bovendien ook gouverneur van Parijs in 1961 toen honderden Algerijnen zwaar werden afgetuigd en in het water werden gegooid tijdens een demonstratie voor de onafhankelijkheid van Algerije. De nazi Papon zat minder lang in de gevangenis dan de anti-fascist Yves Peirat, en werd vrijgelaten omwille van zijn ouderdom en gezondheidsredenen, terwijl in de Franse gevangenissen dan 400 mensen zitten ouder dan 80 jaar. De vraag om vrijlating van een collaborateur wordt belangrijker geacht dan de schreeuw van 400 mensen!

Yves Peirat liet het niet aan zijn hart komen, en ging in december ook nog enige dagen in hongerstaking als protestactie tegen de nieuwe antiterroristische wetten (cfr. oproep van Joëlle Aubron en Nathalie Ménigon). Uiteindelijk werd hij dus toch vrijgelaten op 10 januari!

Nog wat korte berichten

Adérito Soares Neto, anarchistische gevangene met wie we nog lang hebben gecorrespondeerd, werd op 27 november vorig jaar, na meer dan 8 jaar in de gevangenis te hebben gezeten in Portugal, eindelijk voorwaardelijk vrijgelaten!

Het bericht bereikte ons dat **Ruben Gonzales Carrio** in zijn cel in de gevangenis van A Lama (Pontevedra) is overleden. Volgens een kompaan in de gevangenis zou hij een overdosis hebben genomen. Wij hebben korte tijd met Ruben gecorrespondeerd; hij was Één van de anarchistische gevangenen die actie participeerde in de strijdbeweging tegen de FIES van de laatste 3 jaren. Een tijd geleden slaagde hij er nog in te ontsnappen uit het hospitaal van Salamanca, opnieuw gevat werd hij overgeplaatst naar Pontevedra. Ruben had blijkbaar alle hoop opgegeven...

Acties

7 Oktober 2002

Actie aan stadhuis Gent in solidariteit met het Palestijnse volk en met Georges Ibrahim Abdallah, politieke gevangene in Frankrijk die na een actie in solidariteit met de Palestijnse gevangenen, waaraan ook 130 medegevangenen deelnamen, in isolatie werd gestoken.

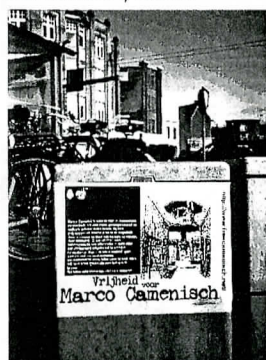

7 December

Actie aan de Ambassade van de Verenigde Staten in Brussel voor de vrijlating van Herman Wallace en Albert Woodfox van de Angola 3 (zie bijgevoegd pamflet).

16 Januari 2003

Affiches voor Marco Camenisch, Gent.

18 Januari 2003

Solidariteit met Marco Camenisch, voor de Ambassade van Zwitserland te Brussel.

3 Februari 2003

Actie aan het consulaat van Spanje in Gent voor de kameraden in Valencia

Georges Ibrahim Abdallah uit isolatie

Na meer dan 3 maanden in isolatie te hebben doorgebracht, werd de Libanese politieke gevangene Georges Ibrahim Abdallah overgeplaatst van fresnes naar de gevangenis te Lannemezan. Je kan hem nu schrijven op het volgende adres

Georges Ibrahim Abdallah 1680 - A
MC de Lannemezan
Rue des Saligues
BP 166
65307 Lannemezan (France)

Standing Deer, jarenlange medestrijder van Leonard Peltier en vrij sinds september 2001, werd op 20 januari II. vermoord in zijn appartement na een ruzie met iemand die hij bij zich had opgenomen.

voor meer info:

<http://www.geocities.com/standingdeer1/index.htm>

12 Oktober 2002

Manifestatie voor de Vrijheid voor Pierre Carette
Op de trappen van het justitiepaleis te Brussel

Volgende gevangenen schreven ons met de vraag of mensen hen willen schrijven:

Cassidy Wheeler#14282456, S.R.C.I., 777 Stanton blvd., Ontario, OR 97914-8335, USA (jonge anarchiste zit 8,5 jaar voor het stelen van een paar kousen!)

Sid 'hawk' Byrd #872404, Eatham Unit /POB 16, Lovelady, TX 75851-0016, USA (Amerikaanse indiaan; leidde 2 jaar geleden de protest-acties in de Texaanse dodencellen. zie onze website)

Gunther Finneisen, c/o JVA, Ziegenmarkt 10, D-33800 Wolfenbittel, Duitsland. (zit sinds 1995 in isolatie na een uitbraakpoging en lijdt aan aids.)

Internationale ABC en andere contacten

ABC Dijon Cedex, c/o Maloka, P.O. Box 536, 21014 Dijon Cedex, France

ABC Lille, c/o CCL, 4 rue de Colmar, 59000 Lille, France
abclille@no-log.org

Brighton ABC, P.O. Box 74, Brighton, BN1 4ZQ, UK
brightonabc@email.com, <http://www.brightonabc.org.uk>

ABC Bristol, Box 42, 82 Colston St, Bristol BS1 5BB, UK

ABC Spain, Paseo de Alberto Palacios n.º2, 28021 Madrid, Spain

CNA c/o Danilo Cremonese, c.p. 437, 40100 Bologna centro, Italië
croceneraanarchica@inventati.org

ABC Nijmegen, P.O. Box 1184, 6501 BD Nijmegen, Holland
anarchistblackcross@zonnet.nl

ABC/CLASH (Berlin), Thomas Weissbecker Haus, Wilaemstr.9, 10963 Berlin, Duitsland

Houston ABC, P.O. Box 667614, Houston, TX 77266-7614, USA

ABC/ACK Bialystok, P.O. Box 43, 15-662 Bialystok 26, Polen
soja2@poczta.onet.pl

ABC/CSAF, c/o P.Houdek, P.O. Box 41, 56501 Chocen, Tsjechische Republiek

ABC/ASH, Box 4081, 10262 Stockholm, Zweden
abc-stockholm@autonom.zzn.com

Austin ABC, P.O. Box 19733, Austin, TX 78760-9733, USA

NYC ABC, PO BOX 20449, Tompkins Sq Station, New York, NY, USA

Agence de Presse Associative (APA), 8 rue du Fg Poissonnière, 75010 Paris, France

Secours Rouge/APAPC, BP 6, Saint-Gilles 1, 1060 Bruxelles, Belgique
SR_APAPC@hotmail.com

Interessante Websites

ABC network : <http://www.anarchistblackcross.org>

ABC federation : <http://www.abcf.org>

Campagne Mark Brnsley : <http://www.freemarkbarnsley.com>

de American Gulag en News op : <http://www.infoshop.org>

Desdedentro, Spanje : <http://www.sindominio.net/desdedentro>

Earth Liberation Prisoners : <http://www.spiritoffreedom.org.uk>

Agence de Presse Associative (APA) : <http://apa.enligne.free.fr/>

Het **Anarchist Black Cross** is een internationaal netwerk van autonome groepen ter ondersteuning van revolutionaire gevangenen. Om een beweging op te bouwen die het heersende systeem aanvalt, dient er op gelet worden dat die beweging verdedigd wordt. Al te vaak werden/worden revolutionairen in de gevangenis achtergelaten en vergeten. Het ABC gelooft dat in een samenleving met andere politieke, sociale en economische omstandigheden gevangenen overbodig worden. Gevangenen vervullen sowieso geen nuttige functie, behalve dan in het belang van de heersende klassen. Wij ondersteunen dan ook die initiatieven - vooral als die uitgaan van gevangenen zelf - die in de richting gaan van de afschaffing van het gevangenisstelsel. Om onze materiële, politieke en morele steun aan de gevangenen verder te zetten is elke (financiële en andere) bijdrage meer dan welkom. Twijfel niet om met ons contact op te nemen voor meer informatie over ABC-Gent of over specifieke gevangenen.

ANARCHIST BLACK CROSS - GENT
POSTBUS 40
9000 GENT 2
BELGIË

abc_gent@yahoo.com
http://www.geocities.com/abc_gent

Rek.: 001-3364945-91